

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 45^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 163

Μια μικρή αληθινή ιστορία για τα φεστιβάλ: Όπως μας πληροφορούσε, φέτος εδώ, ο Πίτερ Γκρίναγουέι «το 75% του παγκόσμιου πληθυσμού βλέπει ταινίες στην τηλεόραση, ένα 20% βλέπει dvd και μόνο το 5% βλέπει μια ταινία στις αίθουσες». Τώρα, αν αναλογιστεί κανείς ότι στις αίθουσες των περισσότερων χωρών του κόσμου οι ταινίες που προβάλλονται είναι κατά 95% (και βάλε) αμερικάνικες, καταλαβαίνει τι μένει ή δεν μένει για τις άλλες. Και πες ότι, στις συνθήκες αυτές, είσαι ένας νέος κινηματογραφιστής κι έχεις «το θέμα» κι ένα προσωπικό όραμα (σχετικώς αποκλίνον ως προς το κυρίαρχο διαμορφωμένο γούστο της εποχής) για την πρώτη ή και τη δεύτερη ταινία που θέλεις να κάνεις. Και πες ότι τα κατάφερες (βρήκες χρηματοδότηση, τα μέσα και το κουράγιο) να την κάνεις και πιστεύεις ότι σαν τελικό αποτέλεσμα σου βγήκε καλή, με καθαρά κριτήρια αισθητικής ποιότητας και ανάδειξης του (ενδιαφέροντος κατά τη γνώμη σου) θέματος που διαπραγματεύεται. Αλλά μετά, είτε δεν μπορείς να βρεις διανομή για την ταινία σου είτε δεν θέλεις να την πετάξεις βιαστικά στα «βαθιά νερά» μιας έντονα ανταγωνιστικής αγοράς, όπου συνήθως οι ταινίες που δεν διαθέτουν έναν ισχυρό και πολυδάπανο μηχανισμό προώθησης, πάνε «άπατες». Και τότε τι κάνεις; Αρχίζεις ν' αναζητάς την τύχη της στο δίκτυο των διεθνών κινηματογραφικών φεστιβάλ, όπου ελπίζεις ότι θα επιλεγεί για να συναντήσει το πρώτο κοινό της, κυρίως όμως για να αξιολογηθεί με τα κριτήρια που της αξίζουν και ίσως σε κάποιο από αυτά που θα συμμετέχει να βραβευτεί τελικά. Μετά μπορείς να επιχειρήσεις να διευρύνεις τη διακίνησή της και στο κοινό (5%) των αιθουσών, το κοινό (20%) του dvd, το κοινό (75%) που βλέπει ταινίες μόνο στην τηλεόραση. Χωρίς όμως σε περίπτωση εμπορικής αποτυχίας, να αποθαρρυνθείς να συνεχίσεις το δρόμο σου και να βελτιώσεις το έργο σου με όσο γίνεται πιο καθαρά ποιοτικά κριτήρια. Με λόγια απλά, αυτό είναι τώρα πια και το πνεύμα αυτού του Φεστιβάλ. Όλα τα άλλα είναι περσινά ξινά σταφύλια και ες αύριον τα σπουδαία, ρε παιδιά. Επιτέλους, ας το πάρουμε χαμπάρι. Άντε γειά.

του Σωτήρη Ζήκου

ρυνθείς να συνεχίσεις το δρόμο σου και να βελτιώσεις το έργο σου με όσο γίνεται πιο καθαρά ποιοτικά κριτήρια. Με λόγια απλά, αυτό είναι τώρα πια και το πνεύμα αυτού του Φεστιβάλ. Όλα τα άλλα είναι περσινά ξινά σταφύλια και ες αύριον τα σπουδαία, ρε παιδιά. Επιτέλους, ας το πάρουμε χαμπάρι. Άντε γειά.

Ε ΤΑΝΤΙ ΣΑΛΟΥΤΙ

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

“ Η άμεση επικοινωνία με το κοινό είναι ο στόχος ενός Φεστιβάλ, κι είμαι πολύ χαρούμενος που συμμετέχω σε μια τέτοια διαδικασία, στην προώθηση νέων ταλέντων στο να βρουν διανομή και να εξηγήσουν το ιδιαίτερο όραμά τους και στο κοινό, σε μια άμεση επαφή ”

Donald Ramnaud, μέλος της Κριτικής Επιτροπής

- 4** Οι ερωτές με τα ιπτάμενα στίλβητα του Zhang Yimou η ταινία λήξης του 45ου Φεστιβάλ μετά την απονομή των βραβείων
- 5** Για την αναζήτηση νέας ταυτότητας στην Αλγερία μιλάει ο Nadir Mokneche και για την προσέγγιση της ζωής μέσω του θανάτου ο Mohsen Amirghoussefi
- 6** Από πόρτα σε πόρτα κινούνται οι ήρωες στις ταινίες των Νέων Οριζώντων και ο Shane Meadows λέει τα τρελά του
- 7** Έναν περίπατο με κορίτσια που δεν υπάρχουν πια χαρακτηρίζει την ταινία της Innocence η Lucile Hadzihalilovic των Νέων Οριζώντων
- 9** Ο πρόεδρος της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών, Χάρης Παπαδόπουλος, δισκδικεί με λόγο και έργο ένα καλύτερο μέλλον για το ελληνικό σινεμά

- 10** Συντελεστές των ελληνικών ταινιών λένε τη γνώμη τους για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
- 11** Μια συζήτηση για τη λογοτεχνία και το σινεμά και το πρόγραμμα επαναστατικών προβολών των ελληνικών ταινιών
- 13** Στον κινηματογράφο της εποχής του αναφέρεται ο Ούγγρος Miklos Jancsó, πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής
- 15** Ότι καταφέρνει μέχρι τώρα να έχει την καριέρα ενός Ευρωπαίου σκηνοθέτη στις ΗΠΑ, μας λέει ο Alexander Payne
- 17** Ο Srđjan Vuletic, ο Zeki Demirkubuz και ο Marko Konacevic από τις Μπιτιές στα Βαλκάνια μιλούν στο Πρώτο Πλάνο

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

travelling

Το φεστιβάλ ζει και συνεχίζεται οι νεκροί επιστρέφουν στους τάφους τους...

Φωνή Νταλάρα σε αλγερινή ταινία. Σκίζουμε.

• Τελευταία μέρα του φεστιβάλ και για άλλη μια φορά συμπεραίνεις πως δεν συνειδητοποιείς την αξία κάποιου πράγματος παρά μόνο αν το χάσεις. Μπορεί να γκρίνιαζες κάθε μέρα για διάφορα πράγματα στο Φεστιβάλ. Από Δευτέρα όμως τι σε περιμένει; Αα, είναι οι επαναληπτικές προβολές.

• Ο Βασίλης Μαζωμένος, σκηνοθέτης της ταινίας *Λόγοι και Αμαρτήματα*, δανείστηκε ένα ρηθέν του Χέγκελ για να περιγράψει το Φεστιβάλ:

«Ελάτε παιδιά, να βάλουμε όλοι ένα χεράκι να σπρώξουμε στην ανηφόρα των δύσκολων καιρών τον νέο ελληνικό κινηματογράφο. Τελευταία κυρία: Να παίξω κάποιο ρόλο κι εγώ;»

– Ελάτε παιδιά, να βάλουμε όλοι ένα χεράκι να σπρώξουμε στην ανηφόρα των δύσκολων καιρών τον νέο ελληνικό κινηματογράφο. Τελευταία κυρία: Να παίξω κάποιο ρόλο κι εγώ;»

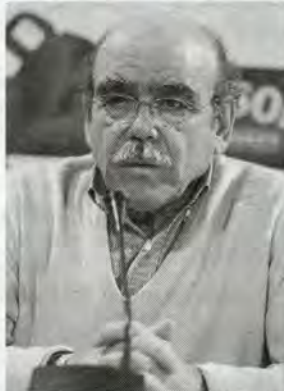
• Το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου διοργάνωσε το πρωινό του Σαββάτου μια εκτενής ανοιχτή συζήτηση για τη μεταφορά του βιβλίου στη οθόνη. «Πριν το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου αποφασίσει να χρηματοδοτήσει οποιαδήποτε ταινία, πρέπει να στέλνει τον επίδοξο δημιουργό της σε μια ειδική σχολή ώστε να σπουδάσει λογοτεχνία για πέντε περίπου χρόνια, πριν πιάσει στα χέρια του την κάμερα», συμβούλευσε τους εκπροσώπους της ελληνικής κινηματογραφικής βιομηχανίας ο Γιώργος Σκαμπαρδώνης, παρομοιάζοντας τη διαδικασία μεταφοράς ενός λογοτεχνικού έργου στην Οθόνη με μια προσπάθεια του να «μεταφράσεις Παπαδιαμάντη στα Σερβοκροατικά».

• Ο σκηνοθέτης Λάκης Παπαστάθης στην ίδια συζήτηση τον αποκάλυψε «Ερυθρό Χμέρ της λογοτεχνίας» για την ένθερμη υποστήριξη της αξίας του λογοτεχνικού έργου. Στην πορεία της κουβέντας ο Σκαμπαρδώνης τον διέψευσε, δηλώνοντας πως θα έδινε «λευκή επιταγή» σε κάποιον σκηνοθέτη, αν αυτός ζητούσε τα δικαιώματα ενός βιβλίου του: «Μπορεί άνετα να με προδώσει όσο θέλει».

• Ο συγγραφέας Θανάσης Βαλτινός που συμμετείχε κι αυτός στο πάνελ, θα προτιμούσε μια κανονική επιταγή: «Αν συμφω-

νούσαμε στα χρήματα, ασφαλώς και θα τον άφηνα να 'διαβάσει' το έργο μου όπως θέλει. Ας μην ξεχνάμε πως οι άνθρωποι στον καλλιτεχνικό χώρο είναι εκτός των άλλων και επαγγελματίες». Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς σινεφίλους.

• Τη λύση τους την έδωσε ο Νίκος Αντωνάκος: «Γιατί να κάθεστε και να μαλώνετε, συγγραφείς με σκηνοθέτες; Το καλύτερο είναι ένας τα κάνει και τα δυο μαζί». Πάντα υπάρχουν όμως και οι διχασμένες προσωπικότητες. Η σχιζοφρένεια του Έλληνα είναι τέτοια που

Βαλτινός: «Όχι, δεν είμαι ο Δημήτρης Μίγγας. Μου μοιάζει; Ποιοι *Κεκοιμημένοι*, *Εγώ έχω γράψει την Κάθοδο των εννιά*. Και σενάρια με τον Τεό. Όπου την Πέμπτη πια μέρα έδινε ενώπιον πέντε περίπου θεατών (τα 'καλά' νέα ταξιδεύουν γρήγορα) μια εκρηκτική ολονύχτια συναυλία.

• Έτσι, και στην πρώτη προβολή του *Uncut Family* του Κώστα Ζάππα, στο πεντάλεπτο αρκετοί είχαν εξαφανιστεί από την αίθουσα.

σε μία καρέκλα. Την τρίτη μέρα διάβαζε σουρεαλιστικά ποιήματα. Την τέταρτη μέρα έβγαζε μια κατσαρόλα μακαρόνια πάνω στη σκηνή και έτρωγε με δυο κουτάλια. Όπου την Πέμπτη πια μέρα έδινε ενώπιον πέντε περίπου θεατών (τα 'καλά' νέα ταξιδεύουν γρήγορα) μια εκρηκτική ολονύχτια συναυλία.

Uncut family: Η Μάνα, ο Γιος και ο κοιλαράς Πατέρας να εγκυμονούν ένα σίστημα αναμονής να ακούσουν κάποτε Φρανκ Ζάππα.

θα μπορούσε να μαλώσει ακόμα και σε αυτήν την περίπτωση, σαν να μαλώνει ο Δόκτωρ Τζέκυλ με τον Κύριο Χάιντ.

• Μετά την παράνοια του Φρανκ Ζάππα, υποδεχτείτε την παράνοια του Κώστα Ζάππα. Φήμες φημολογούν πως ο νέος Έλληνας δημιουργός είναι τρίτος ξάδερφος του εκκεντρικού Αμερικανού μουσικού, κι εκτός από γονίδια έχει κληρονομήσει και την τρέλα του.

• Όταν ο Φρανκ έκλεινε ένα χώρο για συναυλίες για πέντε μέρες, την πρώτη μέρα δεν εμφανιζόταν καθόλου. Τη δεύτερη μέρα έβγαине στη σκηνή και κοιμόταν πάνω

Θλιμμένη ομορφιά με ακάλυπτους ώμους και μια φέτα κοιλίτσα, καρδ φουστίτσα, να αναρωτιέται για το καλλιτεχνικό της μέλλον, με φόντο παραγωγή να διαβάζει το Πρώτο Πλάνο.

Όσοι έμειναν απόλαυσαν την ιστορία μιας 'καθημερινής' οικογένειας, δομημένη με αβυσσαλέα γκρο πλαν στα σταφιδισμένα πρόσωπα των πρωταγωνιστών του, δύο ή τρεις ατάκες, αρκετές λευκές οθόνες Για την ακρίβεια, στην ταινία δε γίνεται απολύτως τίποτα... Η ηχητική υπόκρουση, είναι ένας μικροφωνισμός τόσο έντονος, ώστε αισθάνεσαι ένα τρυπάνι να μπαίνει από τον ένα κρόταφο και να βγαίνει απ' τον άλλο. Οι υπάλληλοι του Μουσείου Κινηματογράφου παραλίγο να φωνάξουν την πυροσβεστική, μιας και πίστεψαν πως χτυπάει κάποιος συναγερμός. Φωτιά στα μπατζάκια μας...

• Μετά το τέλος της προβολής δυο νεαροί δημοσιογράφοι πλησιάζουν τον Ζάππα για να του ζητήσουν συνέντευξη. Εντρομος ο σκηνοθέτης τους ρωτά «Ήρθατε να με δείτε;». Όχι, οι κουκουλοφόροι Ζάππα-τίσας σας περιμένουν στη γωνία.

• Φήμες φημολογούν πως στη σημερινή προβολή στις έξι στο μουσείο κινηματογράφου ο Κώστας, ακολουθώντας το παραδειγμα του μακρινού συγγενή του, θα στραφεί στην παραδοσιακή, παλαιομοδίτικη γραμμική αφήγηση και θα παρουσιάσει τελικά μια υπερπαραγωγή για τον ελληνικό εμφύλιο με έντονα στοιχεία μιούζικαλ και φλερτ με τις κωμωδίες σκρομπλ.

• Το Φεστιβάλ έχει καταφέρει να προωθήσει επαρκώς το ελληνικό στοιχείο στη διεθνή κοινότητα. Τούρκος δημοσιογράφος που δουλεύει στη μεγαλύτερη εφημερίδα της Αιγύπτου καταφθάνει στο γραφείο Τύπου και ζητά ενθουσιασμένος κάποιο cd με ελληνική οριεντάλ μουσική, σπρωγμένος από τη νεότερη μόδα περί ελληνοτουρκικής φιλίας. «Θα προτιμούσα Αντίετα Δημητρίου, αν έχετε». Τι να κάνουμε, κανείς δεν είναι άσφαλτος.

• The soundtrack of our lives: Στο *Ζήτω η Αλγερία* του Ναντίο Μοκνές ακούγεται το *Με Τελείωσε* του ακατονόμαστου (για τον Τζιμάκο) Νταλάρα. Μέλη από το εκστασιασμένο πλήθος σηκώθηκαν να χορέψουν αλλά συγκρατήθηκαν μάλλον λόγω της περιστάσης.

• «Μετά το τέλος της ταινίας, ο κύριος Βούλγαρης θα σας περιμένει στο Πράσινο Δωμάτιο για να απαντήσει στις ερωτήσεις σας», εξήγησε η νεαρή μεταφράστρια στο κοινό στην προβολή της ταινίας του οι *Νύφες*. «Ποιο είναι το Πράσινο Δωμάτιο;» τη ρώτησε αυτόματα ο Έλληνας σκηνοθέτης, μπερδευόντας ίσως το κυκλείο του Ολύμπιον με τη γραφεία της νεολαίας ΠΑΣΟΚ, το παράρτημα του συνδέσμου του Παναθηναϊκού στη Βόρεια Ελλάδα, το στέκι των Εναλλακτικών Πράσινων Οικολόγων ή το φωτογραφικό στούντιο του Ρασσιά.

• «Και τι θα κάνεις τώρα που θα σταματήσεις να κάνεις ταινίες», ρωτάει τον Ατίλνι Γιάννις ο νεαρός οδηγός του. Ο Ούγγρος σκηνοθέτης που αποφάσισε να...συνταξιοδοτηθεί πρόωγα του απαντά λακωνικά, "I will get a life". Choose life. Choose a career. Choose not to Choose.

• «Και τι θα κάνεις τώρα που θα σταματήσεις να κάνεις ταινίες», ρωτάει τον Ατίλνι Γιάννις ο νεαρός οδηγός του. Ο Ούγγρος σκηνοθέτης που αποφάσισε να...συνταξιοδοτηθεί πρόωγα του απαντά λακωνικά, "I will get a life". Choose life. Choose a career. Choose not to Choose.

• «Και τι θα κάνεις τώρα που θα σταματήσεις να κάνεις ταινίες», ρωτάει τον Ατίλνι Γιάννις ο νεαρός οδηγός του. Ο Ούγγρος σκηνοθέτης που αποφάσισε να...συνταξιοδοτηθεί πρόωγα του απαντά λακωνικά, "I will get a life". Choose life. Choose a career. Choose not to Choose.

• Πάντως υπάρχουν άνθρωποι ανάμεσά μας που έχουν βρει ένα επάγγελμα που τους ταιριάζει: Όπως ο 'πορτιέρης' στον Τζων Κασσάβητ, που καταφέρνει να κατευθύνει και το πιο εξωγνημένο πλήθος σινεφίλ. Κάβει φυσιογνωμίες, σου λέει αυτό που πρέπει να ακούσεις, πετάει ατάκες, κόβει εισιτήρια σαν να χορεύει. Ένας μίνι- κοινωνιολόγος της διπλανής πόρτας.

• Ενώ λίγο πιο κάτω, στην Τόνια Μαρκετάκη: Ο λάθος άνθρωπος στη λάθος στιγμή, όπως συμβαίνει πάντα: Στην αίθουσα προβάλλεται το CCTV, το φουαγιέ θυμίζει θύρα 4, οι θεατές μοιάζουν με συνδεδεσμένους του ΠΑΟΚ και το παιδί που ελέγχει τα εισιτήρια, προσπερνά τους μύθους περί επαγγελματικής ψυχραιμίας. «Άλλοι τριάντα μπαίνουν», κραυγάζει. «Όσοι», οι ιαχές του πλήθους. Αντίστροφη μέτρηση. «Άλλοι πέσανε» μουντζά προς το κοινό- «πέντε, αλλιώς θα μαλώσουμε», απειλεί. Που πα' ρε Καραμήτρο; «Κοίτα πόσο είμαστε, θες πραγματικά να μαλώσουμε;». Κι ο πορτιέρης συνετίστηκε με λογικά πολιτισμένα επιχειρήματα, όπως άλλωστε ταιριάζει στην πολιτισμένη ατμόσφαιρα και του Φεστιβάλ.

• Ζητείται επειγόντως πορτιέρης – θηριοδαμαστής που θα αναλάβει την περίπτωση της αποψινής Τελετής Λήξης. Ίσως ο ντως να χρειαστούν *Οι Εραστές με τα Ιπτάμενα Στιλέτα* που αναφέρει ο τίτλος της τελευταίας ταινίας του Ζαν Γκιμιό.

Γκέλυ Μαδεμλί
gkely_mademi@yahoo.com

28 ΚΥΡΙΑΚΗ • SUNDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	THESSALONIKI CINEMA MUSEUM
14:30 - NH International Selection 3 IRON BIN JIP - 95' Kim Ki-DUK Korea/2004 O.V. Korean/English sub.	17:00 - NH International Selection TA ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΝΤΡΑ DEAD MAN'S SHOES - 86' Shane MEADOWS United Kingdom/2004 O.V. English	15:30 - NH Spotlight: Hirokazu Kore-eda MAMBOROSI NO HIKARI - 110' Japan/1995 O.V. Japanese/English sub.	13:00 - Balkan Survey MIA NYXTA XOPIS PHEΓAPI NATA PA HENE - 80' Artan'ARDLLI Albania, France/2004 O.V. Albanian/English sub.	11:00 - Abbas Kiarostami Retro CLOSE UP NAMAY-E NAZDIK - 93' Iran/1990 O.V. Farsi/English sub.	11:00 - Costas Sfikas Retro ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ / MITROPOLIS - 90' Greece/1975, O.V. German, French	
7:00 - TEAETH AHEHS / CLOSING CEREMONY Οι κάτοχοι προσκλήσεων της τελετής λήξης του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης θα έχουν την δυνατότητα να παρακολουθήσουν την τελετή και στην αίθουσα του Παύλου Ζάννα.	20:30 - TEAETH AHEHS / CLOSING CEREMONY Closng Film: OI EPASTES ME TA ITAMENA STIΛETA SHI MIAN MAI FU - 119' Zhang YIMOU China/2004 O.V. Mandarin/English sub.	18:00 - NH International Selection BUENA VIDA (DELIVERY) - 90' Leonardo DI CESARE Argentina, France/2004 O.V. Spanish/English sub.	15:00 - Victor Erice Retro TO ONEIRO TOY ΦΩΤΟΣ EL SOL DE MEMBRILLO - 139' Spain/1992 O.V. Spanish/English sub.	13:00 - Contemporary Masters CAFE LUMIERE KOHI JIKOU - 104' Hsiao-Hsien HOU Japan/2004 O.V. Japanese/English sub.	13:00 - Homage to Manos Zacharias ENAS APOT TO EKTEΛECTIKO AΠOCTEΛCMA ENAS APOT TO EKTEΛECTIKO AΠOCTEΛCMA - 84' Russia/1968, O.V. Russian/Greek, English sub.	
		20:30 - NH: New French Cinema AΘOOTHTA INNOCENCE - 115' Lucile HADZIALILOVIC France/2004 O.V. French/English sub.	18:00 - Balkan Survey KATO AIT TO ΠΑΡΑΓΥΡΟ THE POD NJENIM OKNOM - 91' Metod PEVEC Slovenia/2003 O.V. Slovenian/English sub.	15:30 - Contemporary Masters MOOLAAANTE MOOLAADE - 120' Ousmane SEMBENE Senegal, France/2004 O.V. Bambara, French/English sub.	15:00 - Greek Films 2004 ΦΤΑΣΑΜΕΕΕ!... / FTASAMEEE! - 90' Stavros TSOLIS Greece/2004, O.V. Greek/English sub.	17:00 - Drama Short Film Festival Award-Winners • NON PEOPLE - 22' Ioanna KARATHANASI Greece/2004, O.V. Greek/English sub.
		23:00 - NH Spotlight: Hirokazu Kore-eda AΠOCTASH DISTANCE - 132' Japan/2001 O.V. Japanese/English sub.	20:30 - Balkan Survey H EΠOXH TON ΦEYΔAIZHCECΩN ILUZIJA - 103' Svetozor RISTOVSKI FYROM, Austria/2004 O.V. Slavomacedonian/English sub.	18:00 - Out of Competition UNDERTOW - 110' David Gordon GREEN USA/2004 O.V. English	16:00 - Costas Sfikas Retro MONTEAO MODELO - 90' Greece/1974 O.V. No Dialogues	18:00 - Greek Films 2004: Special Screenings UNCUT FAMILY - 75' Costas ZAPAS Greece/2004 O.V. Greek/English sub.
			23:00 - Kiyoshi Kurosawa Spotlight JELLYFISH AKARUI MIRAI - 92' Japan/2003 O.V. Japanese/English sub.	20:30 - Contemporary Masters AYPIO METAKOMIZOYME DEMAIN ON DEMENAGE - 110' Chantal AKERMAN France, Belgium/2004 O.V. French	19:00 - Alexis Damianos Retro HNIOXOS / INIOHOS - 143' Greece/1995, O.V. Greek/French sub.	
				23:00 - Homage to Isabelle Huppert OI TPAKOMENES AΔEΛΦES LES SOEURS FACHEES - 93' Alexandra LECLERE France/2004 O.V. French/English sub.	22:30 - Alexis Damianos Retro • O KAEΦTHZ / O KLEFTIS - 18' Pantelis VOULGARIS Greece/1965, O.V. Greek/English sub.	

SPOTLIGHT

Βαλκανικός κινηματογράφος: παρόν και το μέλλον

Με αφορμή τα 10 χρόνια που κλείνουν φέτος οι «Ματιές στα Βαλκάνια» οργανώθηκε συζήτηση, με θέμα «Βαλκανικός κινηματογράφος και δυνατότητες παραγωγής». Πρόκειται για ένα τμήμα του Φεστιβάλ που δημιουργήθηκε για να παρουσιάσει μια επιλογή από τις καλύτερες ταινίες των Βαλκανίων. Παράλληλα, στη διάρκεια αυτών των χρόνων παρουσιάστηκαν 12 συνολικά ταινίες από τα Βαλκάνια στο Διαγωνιστικό Τμήμα, ανέφερε ο Μισέλ Δημόπουλος παρατηρώντας ταυτόχρονα το αυξανόμενο ενδιαφέρον του κοινού της Θεσσαλονίκης γι' αυτές τις ταινίες. Στη συζήτηση συμμετείχαν οι: Διονύσης Σαμιώτης (εκπρόσωπος ΣΑΠΟΕ), Behrooz Hashemian (Γαλλία/Ιράν), Mirsad Puritana (Σαράγεβο), Mirosljub Vuckovic (Σερβία & Μαυροβούνιο), Stefan Kitanov (Βουλγαρία), Yesim Ustaoglu (Τουρκία), Anna Stratton (Καναδάς) και Nicolas Manuel (Γαλλία).

Την επιθυμία του να υποστηριχθούν οι νέοι κινηματογραφιστές και κυρίως να εργαστούν οι λαοί των Βαλκανίων ως καλοί συνεργάτες, εξέφρασε ο γενικός διευθυντής του Ινστιτούτου Κινηματογράφου του Βελιγραδίου, Mirosljub Vuckovic

«Είναι πολύ σημαντικό που το Φεστιβάλ επικεντρώνει το ενδιαφέρον του στην περιοχή. Θα θέλαμε να δούμε πιο πολλές συμπαραγωγές και γιατί όχι να συνδέσουμε τις εθνικές τηλεοράσεις και να τιςβάλουμε ως συμπαραγωγούς», είπε μεταξύ άλλων ο διευθυντής του Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Σαράγεβο, Mirsad Puritana.

Αντίθετα, ο παραγωγός ταινιών της εταιρείας Silkroad Production, Behrooz Hashemian αναφέρθηκε στην ότι και τόσο ευχάριστη, όπως είπε, εμπειρία του από τη συνεργασία του σε μία ταινία με παραγωγή από την Ελλάδα: «Η ταινία έγινε, αλλά εγώ δεν μπορώ ακόμη να βρω τον συμπαραγωγό μου, που απλώς εξαφανίστηκε παίρνοντας τα χρήματα. Απευδύνθηκα στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, αλλά δεν έλαβα καμία απάντηση».

Ο παραγωγός και μέλος του ΣΑΠΟΕ, Διονύσης Σαμιώτης μίλησε στις κοινές ρίζες των βαλκανικών χωρών και ανέφερε πως στο παρελθόν είχαν ζητήσει να δημιουργηθεί στη Θεσσαλονίκη ένα γραφείο βαλκανικών ταινιών, με στόχο τη διανομή και παροχή πληροφοριών γύρω απ' αυτές, αλλά τελικά δεν έγινε τίποτα.

Όλγα Κοζάνη

Yesim Ustaoglu

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ «JAMESON»

«Σπείρα», είναι το έργο τέχνης που φιλοτέχνησε ο Κώστας Βαρώτσος, ειδικά για το «Βραβείο Κοινού Jameson».

Μια σπείρα από γυαλί και σίδερο που συμβολίζει τη σκληρή πραγματικότητα, εμπεριέχοντας μια γυάλινη ενέργεια που παραπέμπει στην εσωτερικότητα.

ΚΩΔ. ΤΑΙΝΙΑΣ		ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΩΒ	Β' ΠΡΩΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ	AA06	1. Το κυνήγι της πάπιας	3,90	4,67	4,32
	AA09	2. Άνεμος της στερίας	3,78	3,88	3,81
	AA08	3. Να πάρεις μια γυναίκα	4,40	4,86	4,67
	AA11	4. Η εποχή του θερισμού	4,44	4,00	4,40
	AA04	5. Επιστρέφουν στη ζωή	4,10	3,80	4,00
	AA17	6. Είναι ο θεός μάγισσας;	3,89	3,70	3,82
	AA05	7. Πράσινο καπέλο	4,00	4,21	4,10
	AA12	8. Whisky	4,55	3,50	4,46
	AA03	9. Ημέρες και ώρες	4,25	4,21	4,22
	AA07	10. Ένας στους δύο	2,94	4,00	3,41
	AA32	11. Πριν τη νύχτα	4,00	3,03	3,53
	AA01	12. Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες	4,18		
	AA10	13. Ζήτω η Αλγερία	4,67	4,67	4,67
	AA02	14. Όνειρο πικρό	4,00		
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004	AA23	1. Νύφες	4,33	4,38	4,37
	AA35	2. Ο ιερός βράχος	4,50	1,59	1,89
	AA21	3. Μη φεύγεις	4,93	4,18	4,68
	AA13	4. Τεσσοστερόνη	3,25	3,21	3,23
	AA29	5. Αληθινή ζωή	4,50	4,04	4,13
	AA33	6. Φωνή Αιγαίου	2,25	5,00	2,80
	AA18	7. Χειμωνιάτικη Νοσταλγία	4,24	4,71	4,51
	AA31	8. Αλεμάγια	4,14	2,67	3,36
	AA34	9. Μασσαλία, μακρινή κόρη	3,75	4,79	4,26
	AA27	10. Quo Vadis	2,89	3,64	3,21
	AA36	11. Ένας άνθρωπος παντός καιρού	3,74	4,88	3,95
	AA20	12. Hardcore	2,11	4,50	3,57
	AA15	13. Χαίρετά μας τον πλάτανο (e tanti saluti)	3,39	5,00	3,91
	AA25	14. Μαραθώνιος	3,52	4,67	3,62
	AA24	15. CC TV	4,95	4,00	4,38
	AA28	16. Αγάπη στα 16	4,99	4,31	4,50
	AA14	17. Λόγοι και αμαρτήματα	2,24	1,38	1,87
	AA16	18. Rakushka	2,00	3,54	2,91
	AA30	19. Η σκόνη που πέφτει	4,43	3,61	4,18
	AA22	20. Μετεωρίτες	4,25		
	AA19	21. Ουτοπία	1,70		
	AA26	22. Φτάσαμεε!...			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που συμμετέχει στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Ο κωδικός πριν τον τίτλο της ταινίας χρησιμεύει για την ψηφοφορία μέσω SMS. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το JAMESON είναι ο χορηγός των φετινών Βραβείων Κοινού του 45ου ΦΚΘ. Στα ακόλουθα μπαρ, μπορείτε να προμηθευτείτε προσκλήσεις για δωρεάν προβολές στο Φεστιβάλ. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι... να πιείτε ένα Jameson!!

TA BARS: 1) KISMET, 2) ORIENT, 3) CARDHU, 4) PARAPOLI, 5) ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ, 6) IL VENTO, 7) OLYMPION COLONIAL, 8) MOJO, 9) ON THE ROAD, 10) FRIENDS, 11) KISSFISH, 12) TRIBECA, 13) BOX, 14) NINNI, 15) BIZZ-BIZZ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

- Σήμερα το «Πράσινο Δωμάτιο» στον ημιόροφο και το «Δωμάτιο με Θέα» στον 5ο όροφο του Ολύμπιον θα είναι ΚΛΕΙΣΤΑ από τις 18:30 έως τις 20:30. Επίσης, οι διαπιστευμένοι που θα παρακολουθήσουν την τελετή λήξης, θα πρέπει να έχουν μαζί τους την πρόσκληση για την τελετή ΚΑΙ την κάρτα διαπίστευσής τους.
- Οι κάτοχοι προσκλήσεων της τελετής λήξης του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης που θα πραγματοποιηθεί στο Ολύμπιον σήμερα στις 20:30, θα έχουν την δυνατότητα να παρακολουθήσουν την τελετή και στην αίθουσα του Παύλου Ζάννα. Η τελετή λήξης θα μεταδοθεί με link ταυτόχρονα και στον Παύλο Ζάννα ενώ η ταινία του Zhang Yimou, *House of Flying Daggers*/ *Ιπτάμενα Στιλέτα* θα προβληθεί στην αίθουσα του Παύλου Ζάννα μισή ώρα αργότερα.

ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΦΕΣΤΙΒΑΛΙΚΩΝ ΠΡΟΒΟΛΩΝ ΤΟΥ 45ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Προσφορά στους κατόχους της CinekartaF και στο κοινό της Θεσσαλονίκης

ΔΕΥΤΕΡΑ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ		ΤΡΙΤΗ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ		ΤΕΤΑΡΤΗ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ		ΠΕΜΠΤΗ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ	
OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	OLYMPION	PAVLOS ZANNAS
15:30 Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ DER NACHBAR - 92' Götz Spielmann Αυστρία/1993	15:30 ΕΠΛΗΘΥΝΟΝΤΕΣ UDALIONJY DOSTUP - 85' Svetlana Proskurina Ρωσία/2004	15:30 ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΟΡΕΣ KOD AMIDZE IDRIZA - 94' Pjer Zalica Βοσνία-Ερζεγοβίνη/2004	15:30 ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ MY SUMMER OF LOVE - 86' Pawel Pawlikowski Μεγ. Βρετανία / 2004	15:30 OMAX OMAGH - 106' Peter Travis Ιρλανδία, Μ. Βρετανία/2004	15:30 Η ΞΕΝΗ DIE FREMDE - 97' Götz Spielmann Αυστρία/2000	15:30 ΑΥΡΙΟ ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΟΥΜΕ DEMAIN ON DEMENAGE - 110' Chantal Akerman Γαλλία, Βέλγιο/2004	15:30 ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΠΕΛΟ LU MAO TZE - 110' Fendou Liu Κίνα/2004
18:00 CAFE LUMIERE KOHI JIKOU - 104' Hsiao-Hsien Hou Ιαπωνία / 2004	18:00 ΟΝΕΙΡΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ SAM ZIMSKE NOCI - 95' Goran Paskaljevic Σερβία-Μαυροβούνιο/2004	18:00 Ο ΑΝΕΜΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΠΑΡΕΙ BAD MA-RA KHAHAD BORD - 118' Abbas Kiarostami Ιράν/1999	18:00 ΚΑΤΟ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΡΟΔ NENIM OKNOM - 91' Metod Pevec Σλοβενία/2003	18:00 CLOSE-UP NAMAY-E NAZDIK - 93' Abbas Kiarostami Ιράν/1999	18:00 ΒΑΡΚΟΥΛΕΣ ΑΠΟ ΚΑΡΠΟΥΖΟΦΛΟΥΔΕΣ KARPUS KABUGUNDAN GEMILER YAPMAK - 98 min, Ahmet Ulucay Τουρκία/2004	18:00 ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ; KHANE-YE DUST KOJAST? - 87' Abbas Kiarostami Ιράν/1987	18:00 ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΙΣΣΙΟΥ EL ESPIRITU DE LA COLMENA - 97' Victor Erice Ισπανία/1973
20:30 ΜΑΡΤΥΡΕΣ SVJEDOCI - 88' Vinko Bresan Κροατία/2004	20:30 ΜΑΜΠΟΡΟΣΙ MABOROSI NO HIKARI - 110' Hirokazu Kore-eda Ιαπωνία/1995	20:30 PALINDROMES - 100' Todd Solondz ΗΠΑ/2004	20:30 Ο ΝΟΤΟΣ EL SUR - 94' Victor Erice Ισπανία/1983	20:30 ΕΝΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ UNA DE DOS - 88' Alejo Herman Taube Αργεντινή / 2004	20:30 SCHIZO SCHIZA - 86' Guka Omarova Ρωσία/2004	20:30 ΚΑΙΡΟ - 118' Kiyoshi Kurosawa Ιαπωνία/2001	20:30 ΜΠΟΜΠΟΝ - Ο ΣΚΥΛΟΣ BOMBON - EL PERRO - 96' Carlos Sorin Αργεντινή, Ισπανία/2004
23:00 CURE KYUA - 111' Kiyoshi Kurosawa Ιαπωνία/1997	23:00 ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΖΩΗ WANDAFURU RAIFU - 113' Hirokazu Kore-eda Ιαπωνία / 1998	23:00 ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΝΕΑ ΖΩΗ NINGEN GOKAKU - 109' Kiyoshi Kurosawa Ιαπωνία/1998	23:00 ΧΑΖΟ ΑΓΟΡΙ GARCON STUPIDE - 94 min Lionel Baier Ελβετία/2004	23:00 SEANCE KOREI - 97' Kiyoshi Kurosawa Ιαπωνία / 2000	23:00 ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ DARE MO SHIRANAI - 141' Hirokazu Kore-eda Ιαπωνία/2004	23:00 Ο ΧΟΡΩΣΤΗΣ NASTROYSHCHIK - 154' Kira Muratova Ρωσία, Ουκρανία / 2004	23:00 ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ EL SOL DE MEMBRILLO - 139' Victor Erice Ισπανία/1992

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΟ

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Undertow

του David Gordon Green (ΗΠΑ, 2004)

Τον ανακαλύψαμε πρώτη φορά πριν από τέσσερα χρόνια όταν «προσγειώθηκε» στο διεθνές διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ με το *George Washington*, μια ήσυχη και λυρική ευαίσθητη ταινία ενθλίκεσης στον αμερικάνικο νότο. Ξανακούσαμε το όνομα του πέρυσι, όταν η Κριτική Επιτροπή του Sundance τίμησε την «συναισθηματική αλήθεια» του *Όλα τα αληθινά κορίτσια* με ένα Ειδικό Βραβείο.

Με το *Undertow*, ο σκηνοθέτης επισκέπτεται ξανά ένα κομμάτι της ξεχασμένης Αμερικής για να εξερευνήσει την σύγκυση της νεανικής ψυχής και την βίαιη ωρίμανση της μέσα από απρόβλεπτες καταστάσεις της ζωής. Οι ήρωες του είναι παιδιά με δυσκολίες επιβίωσης. Δύο νεαρά αγόρια, ο παρακοποιός Κρις και ο δεκάχρονος αδελφός του, Τιμ, μεγαλώνουν μαζί με τον χήρο πατέρα τους, Τζον, σε ένα απομονωμένο αγρόκτημα, κάπου στη Τζόρτζια. Η άφιξη του σαδιστική θείου τους, Νηλ, πρώην κατάδικου που έχει βάλει σκοπό να κάνει δικό του τον κρυμμένο οικογενειακό θησαυρό, θα θέσει τη ζωή των μικρών ηρώων σε κίνδυνο, καθώς θα προσπαθήσουν να προστατεύσουν την κληρονομιά τους μέσα από σκληρά παιχνίδια ενηλίκων.

Ο Γερν κινηματογραφεί την ιστορία του μακριά από τις συμβάσεις του αμερικάνικου θρίλερ. Δράση, ιδρωμένα κυνηγητά, ατμοσφαιρικές σκηνές έντασης ξετυλίγονται δεξιοτεχνικά μέσα από ποιητικά voice over, ελλειπτική αφήγηση και τολμηρούς πειραματισμούς στο στυλ όπως τα παγωμένα καρέ και τα ονειρικά πλάνα που προσδίδουν στην ταινία τη διάσταση ενός παραμυθιού, έστως και άγριου. Ενός παραμυθιού που κατοικείται από χαρακτήρες μοναδικής συναισθηματικής ευρύτητας και βάθους, με κυρίαρχο αυτόν του Κρις, που ερμηνεύει συνασπαστικά ο νεαρός Τζέιμι Μπελ του *Μπίλυ Έλιοτ*. Η φιλόλιγνη φιγούρα του, αιδέρις όσο και οι νότες του Φίλιπ Γκλας που ντύνουν την ταινία και γοητευτικά απόκοσμη όπως τα υπέροχα φωτογραφημένα αυθεντικά τοπία της Τζόρτζια, αιχμαλωτίζει αβίαστα και με φυσικότητα την ψυχολογία ενός αγροτόπαιδου που περνάει από το αγόρι στον άνδρα. Σχεδόν, θέλεις να ξεφύγεις μαζί του βουτώντας μέσα στις λασπωμένες εκτάσεις του Νότου. Όπως κάποτε ήθελες να ακολουθήσεις τα χορευτικά του βήματα στα νοτισμένα σοκάκια της αγγλικής επαρχίας.

Τζ.Π.

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, *Cine Φρίντα* Λιάπνα, 18:00

ΤΑΙΝΙΑ ΠΗΞΗΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Οι εραστές με τα ιπτάμενα σιλέτα / Shi mian mai fu

του Zhang Yimou (Κίνα, 2004)

Κινέζικο δράμα εποχής, σαιξπηρική ιστορία αγάπης, λεπική περιπέτεια, ερωτικό μελόδραμα ή ταινία πολεμικών τεχνών; Η απάντηση του Ζανγκ Γιμού στο δίλημμα των κινηματογραφικών ειδών είναι μια δίωρη οπτική πανδαισία που σου κόβει την ανάσα με το εκθαμβωτικό πάντρεμα ποίησης και δράσης.

Στην Κίνα του 19ου αιώνα, δύο ορμητικοί αστυνομικοί πράκτορες, ο Λέο και ο Ζιν, αναλαμβάνουν να αιχμαλωτίσουν τον μυστηριώδη αρχηγό μιας περίβλεπτης ομάδας ανταρτών με την ονομασία «Ο Οίκος των Ιπτάμενων Στιλέτων», που βρίσκεται σε πόλεμο με την διεφθαρμένη κυβέρνηση της πάλαι ποτέ ευημερούσας δυναστείας των Τανγκ. Το σχέδιο τους είναι να εμφανιστεί ο Τζιν ως μονομάχος, με το όνομα «Άνεμος», για να ελευθερώσει τη σαγηνευτική, τυφλή επαναστάτρια Μεί από μια μεσαιωνική φυλακή, και να τη συνοδεύσει στο στρατόπεδο των ανταρτών. Η αποστολή εκτελείται με επιτυχία αλλά στο μακρύ ταξίδι προς τον Οίκο, ο έρωτας θα ανδισεί και θα περιπλέξει τα πράγματα και θα δώσει αφορμή στον σπουδαίο Κινέζο σκηνοθέτη να «ζωγραφίσει» στην οθόνη ένα μοναδικής κινηματογραφικής ομορφιάς παραμύθι για την αγάπη, την προδοσία και την εκδίκηση.

Δεύτερη σκηνοθετική προσπάθεια του Γιμού στο κινηματογραφικό είδος «wu xia» (μια μίξη ιπποσύνης και ξιφομαχίας), τα «Ιπτάμενα Σιλέτα» αποτελούν ένα ακόμα δείγμα της στυλιστικής βιρτουοζιτέ του σπουδαίου Κινέζου δημιουργού, στο ύφος του προηγούμενου δικού του *Έρωτας*. Ο λυρικός μυστικισμός, οι περίπλοκα χορογραφημένες ακροβατικές σκηνές μάχης, η αριστουργηματική φωτογράφιση των δασικών τοπίων, τα έντονα χρώματα, ο οριεντάλ αισθησιασμός και οι φιλοσοφικοί στοχασμοί, είναι μερικά μόνο από τα υλικά που χρησιμοποιεί ο Γιμού για να συνθέσει για άλλη μια φορά

Δεύτερη σκηνοθετική προσπάθεια του Γιμού στο κινηματογραφικό είδος «wu xia» (μια μίξη ιπποσύνης και ξιφομαχίας), αποτελεί ένα ακόμα δείγμα της στυλιστικής βιρτουοζιτέ του Κινέζου σκηνοθέτη.

το ονειρικό του σύμπαν. Ένα σύμπαν κρυμμένων ταυτοτήτων, εξαπάτησης, δυσπιστίας, ερωτικών δοκιμασιών και αυτοθυσίας που απογειώνεται από την ερωτική χημεία των τριών πρωταγωνιστών της ιστορίας, τη μούσα του σκηνοθέτη, Ζανγκ Ζιγί, τον Άντι Λάου και τον Τακέσι Κανεσίρο. Το τραγούδι των τίτλων της ταινίας, η οποία αποτελεί την επίσημη υποψηφιότητα της Κίνας για τα φετινά όσκαρ, ερμηνεύει η διάσημη ντίβα της όπερας Κάθλιν Μπατλ.

Τζ.Π.

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, *Θλύμιον*, 21:00

ΙΖΑΜΠΕΛ ΙΠΕΡ: ΟΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ

Οι τσακωμένες αδερφές / Les soeurs fachees

της Alexandra Leclerc (Γαλλία, 2004)

Σε μια από τις πιο τρυφερές στιγμές της ταινίας, οι δύο αδελφές της ιστορίας βρίσκονται ξαπλωμένες στο πάτωμα, όταν στην οθόνη της τηλεόρασης «εισβάλλουν» ξαφνικά οι *Δεσποινίδες του Ροσφόρ*, τραγουδώντας και χορεύοντας. Είναι η στιγμή που η Μαρτίν και η Λουίζ αρχίζουν να τραγουδάνε παρέα το σκοπό, όπως οι δύο αδελφές του Ζακ Ντεμί, επιστρέφοντας με ένα τρόπο στο παιδικό τους δωμάτιο και τις γλυκές αναμνήσεις των χρόνων της αθωότητας. Γιατί αν έχουν κάτι κοινό, αυτό είναι μόνο οι ρίζες τους και η παιδική τους ηλικία.

Η Μαρτίν είναι 38 ετών, ζει στο Παρίσι με τον πλούσιο σύζυγό της και τον εξάχρονο γιο τους, ξοδεύει τις μέρες της κάνοντας shopping και παρέα με τους μεγαλοαστούς φίλους της, κυρίως όμως απασχολείται με δουλειές του σπιτιού. Η Λουίζ είναι 36 ετών, πετυχημένη αισθητικός, ζει στην επαρχία του Λε Μαν, κι έχει πάθος με το γράψιμο. Η Μαρτίν είναι όμορφη, καλοντυμένη, οπαδός της «ετικέτας» και του savoir vivre αλλά συναισθηματικά άδεια. Επιφυλακτική, καχύποπτη και μονίμως σε συναγερμό, αδυνατεί να είναι να είναι μια τρυφερή γυναίκα. Από την άλλη, η Λουίζ είναι χαριτωμένα αδέξια, γήινη, αστεία, συγκινητική και εκδηλωτική με τους ανθρώπους. Για την Λουίζ, η ζωή είναι σχετικά απλή και υπέροχη. Ζει με τον άνδρα που αγαπάει, έχοντας αφήσει τον σύζυγό της και είναι ευτυχισμένη. Για την Μαρτίν, η ζωή είναι ένας συμβιβασμός με πράγματα που δεν αγαπάει.

Η Λουίζ έρχεται τρεις μέρες στο Παρίσι για να συναντήσει έναν εκδότη που ενδιαφέρεται για το πρώτο της μυθιστόρημα, και πρόκειται να μείνει στην αδελφή της. Στη διάρκεια αυτής της σύντομης συνάντησής τους, η Λουίζ θα φέρει αναμνήσεις που θα ταραξουν την Μαρτίν περισσότερο απ'όσο θέλει να παραδεχθεί, αναγκάζοντας την να βάλει στο μικροσκόπιο το παρελθόν και τη σημερινή της κατάσταση.

Στην πρώτη της ταινία, η σκηνοθέτιδα Αλεξάνδρα Λεκλέρ καταφεύγει στο είδος της ψυχολογικής κωμωδίας για να μιλήσει με ειλικρίνεια, οξυδερκεία και παρατηρητικότητα για θέματα ευαίσθητα όπως τη σημασία της οικογένειας, την αδελφική αγάπη, τις σχέσεις του ζευγαριού, την παιδική ηλικία αλλά και τις επιλογές που κάνουμε στη ζωή μας. Οι καλογραμμένοι και σύνθετοι ψυχολογικά χαρακτήρες, η αλήθεια των καταστάσεων και ο καλοκουρδισμένος κωμικός τόνος της ταινίας, με πολλές όξινες αποχρώ-

Η πρωτοεμφανιζόμενη Λεκλέρ έγραψε το ρόλο της «στριμμένης» αδελφής έχοντας στο μυαλό της την Ιζαμπέλ Υπέρ, αποσπώντας από την σπουδαία Γαλλίδα ηθοποιό μια ακόμα εξαιρετική ερμηνεία.

σεις στο υπόστρωμα της, αποτελούν τα δυνατά σημεία της πρωτοεμφανιζόμενης Λεκλέρ, η οποία έγραψε το ρόλο της «στριμμένης» αδελφής έχοντας στο μυαλό της την Ιζαμπέλ Υπέρ, αποσπώντας από την σπουδαία Γαλλίδα ηθοποιό μια ακόμα εξαιρετική ερμηνεία - απέναντι στην εξίσου υπέροχη Catherine Frot - που ισορροπεί θαυμάσια ανάμεσα στο ψυχολογικό και το σλάπστικ.

Το σενάριο της ταινίας αναπτύχθηκε πάνω στην ιστορία της πεντάλεπτης μικρού μήκους ταινίας *Φιλί της ζωής* που σκηνοθέτησε η Λεκλέρ το 2003, και είχε ως θέμα τη συζήτηση δύο αδελφών γύρω από την ευτυχία.

Τζ.Π.

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, *Cine Φρίντα* Λιάπνα, 23:00

Αναζητώντας μια νέα ταυτότητα στην Αλγερία

Nadir Mokneche, σκηνοθέτης της ταινίας *Ζήτω η Αλγερία***Ποια είναι σήμερα η πολιτιστική και κοινωνική ταυτότητα της Αλγερίας;**

Υπάρχει μια κρίση ταυτότητας. Αυτή τη στιγμή ψαχνόμαστε ανάμεσα στις δύο κουλτούρες μας, την αραβική και τη γαλλική. Το κράτος της Αλγερίας υπάρχει από το 1972. Αμέσως μετά την ίδρυση του, υπήρχε μια τάση να απορρίπτεται οτιδήποτε είναι σχετικό με τη Γαλλία. Τώρα υπάρχει μια τάση συμφιλίωσης με αυτό το παρελθόν. Η σχέση ανάμεσα στην Αλγερία και τη Γαλλία είναι πάρα πολύ σημαντική, γιατί ουσιαστικά η Γαλλία ίδρυσε αυτό το κράτος. Παλιά πλησιάζαμε περισσότερο στην αραβική μας ταυτότητα. Σήμερα, η τάση μας είναι να βρούμε τη δική ταυτότητα, που θα ήταν πολύ περισσότερο μια μεσογειακή ταυτότητα, ανάμεικτη με όλα αυτά που έχει κερδίσει η χώρα όλα αυτά τα χρόνια. Και για να το απλοποιήσω, αφότου απέτυχε ο παναραβισμός όπως απέτυχε και ο σοσιαλισμός, είμαστε κάπως σαν τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης που προσπαθούν να βρουν την ταυτότητα τους. Η ταινία μιλάει γι' αυτήν την κατάσταση και για την χώρα που προέκυψε μέσα από τον Εμφύλιο, την περίοδο της τρομοκρατίας, ακόμα και από την επίδραση της δορυφορικής τηλεόρασης. Αυτή τη στιγμή στην Αλγερία, μπορείς να έχεις πρόσβαση σε 1250 κανάλια σε όλο τον κόσμο, με ένα ευρώ το χρόνο. Είναι ένα από τα πάρα πολλά παράδοξα της Αλγερίας.

Τι σημαίνει το «Laldgérie» στον τίτλο της ταινίας;

Ο τίτλος προέρχεται από τα συνθήματα που

λένε οι φανατικοί οπαδοί ποδοσφαίρου και είναι μια σύντηξη της γαλλικής και της αραβικής ονομασίας για την Αλγερία. Είναι μια διάλεκτος που χρησιμοποιείται στα γήπεδα.

Η αλγερινή μουσική και ειδικά τα τραγούδια παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο στην ταινία σας. Ποια είναι η σχέση σας με την μουσική και πως την χρησιμοποιήσατε στην ταινία;

Εμπνέομαι πάρα πολύ από το λαϊκό τραγούδι. Τα θέματα που υπάρχουν στην ταινία και που προσπαθώ να διερευνήσω με ένα τρόπο, οι αγρόμαστοι άνθρωποι του δρόμου τα τραγουδάνε καθημερινά. Η μεγάλη πλειοψηφία του λαού ταυτίζεται και ζει πάρα πολύ με αυτή τη μουσική. Γι' αυτό δούλεψα πολύ με αυτά τα τραγούδια. Ένα τραγούδι της Cheba Djenet αξίζει όσο δέκα μελέτες κοινωνιολογίας. Όμως, στην Αλγερία υπάρχει μια κουλτούρα λαϊκισμού όπως παλιά στη Σοβιετική Ένωση. Είμαστε μια κοινωνία μικροαστική και μόλις αρχίσουμε να μιλάμε για τα πράγματα σε βάθος, δεχόμαστε επίθεση από την ιντελιγκέντσια. Δουλεύοντας με αυτά τα λαϊκά τραγούδια, κάποιοι διανοούμενοι είπαν πως δεν αφορούν παρά μόνο τα καμπαρέ και τις πόρνες. Στην Αλγερία υπάρχει ένα δίπολο ανάμεσα στη ντισκοτέκ και το καμπαρέ. Το καμπαρέ είναι ένας χώρος όπου πηγαίνουν λαϊκοί άνθρωποι, ένας παραδοσιακός χώρος, κάτι σαν ταβέρνα. Η ντισκοτέκ είναι για τους κάπως πιο νέους, ένας δυτικός τρόπος διασκέδασης. Η Παπσά υπήρξε στ' αλήθεια τραγουδίστρια του καμπαρέ και έκανα αρκετή έρευνα γύρω από τη ζωή της. Μέσα από τη μουσική εκφράζονται όλες

οι παραδοξότητες της Αλγερίας. Αυτή τη στιγμή, το νούμερο ένα τραγούδι σε πωλήσεις είναι ο δίσκος ενός ομοφυλόφιλου τραγουδιστή που τραγουδάει την ομοφυλοφιλία του. Η τραγουδίστρια, τη μουσική της οποίας χρησιμοποιώ στην ταινία, μιλάει για ανάλογα θέματα. Και είναι το νούμερο δύο στα charts. Βρίσκω πάρα πολύ ενδιαφέρον ότι αυτό συμβαίνει σε μια τελείως μπλοκαρισμένη ηθικά χώρα.

Ποια είναι η κατάσταση στο αλγερινό σινεμά σήμερα; Πόσο εύκολο είναι να γυρίζετε ταινίες στη χώρα σας;

Δεν υπάρχει αλγερινό σινεμά. Το σύστημα παραγωγής ήταν για πολλά χρόνια όπως στη Σοβιετική Ένωση. Υπήρχε μια υπηρεσία κινηματογράφου που πλήρωνε κινηματογραφιστές όπως τους δημόσιους υπαλλήλους για να κάνουν ταινίες. Όμως η υπηρεσία αυτή έπεσε έξω οικονομικά και έκλεισε τελείως τις πόρτες το 1989. Το υλικό τους πουλήθηκε σε δημοπρασία. Δυστυχώς όμως δεν ήμασταν Ρωσία, γιατί δεν είχαμε εκείνη την περίοδο έναν Τσάκφσκι. Σήμερα, για να βρούμε χρήματα πρέπει να πάμε στη Γαλλία. Δυστυχώς είναι η μόνη χώρα που υποστηρίζει τις μικρές κινηματογραφίες και κάνει συμπαραγωγές. Αυτό ισχύει για την Αλγερία, την Τυνησία και το Μαρόκο. Μετά τη Γαλλία, πρέπει να αναζητήσουμε χρήματα στην Ελβετία ή το Βέλγιο. Δυστυχώς οι αραβικές χώρες του Κόλπου δεν θέλουν να μπουν στην παραγωγή του κινηματογράφου, γιατί ταινίες σαν τη δική μου είναι κατά του ισλαμικού καθεστώτος και της ισλαμικής ηθικής. Η Αίγυπτος, μια χώρα με καλό κινηματογραφικό παρελθόν, είδε το επίπεδο των ταινιών της να πέφτει, όταν έκανε κάποιες συμπαραγωγές με αραβικές χώρες του Κόλπου, γιατί έπρεπε να σεβαστεί τους κώδικες ηθικής των Αράβων.

Café Lumière / Kohi jikou

του Hsiao-Hsien Hou (Ιανουάριος, 2004)

Τόκιο, 2003. Η Γιόκο, που γράφει ένα βιβλίο για έναν μουσικό της τζαζ, γίνεται φίλη με τον Χατζί-με, πωλητή μεταχειρισμένων βιβλίων. Μεγαλωμένη από τον σχεδόν τυφλό θείο της, η Γιόκο τα πάει καλά με τον πατέρα και τη μητέρα της. Όταν, όμως, τους λέει ότι είναι έγκυος κι ότι δεν σκοπεύει να παντρευτεί τον πατέρα του παιδιού, εκείνοι ανησυχούν πολύ για το μέλλον της. Στο μεταξύ, η Γιόκο πληροφορείται ότι ο θείος της πρέπει να χειρουργηθεί στα μάτια...

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, *Cine* Φρίντα Λιάπη, 13:00

Μοολάαντε / Moolaade

του Ousmane Sembene (Γαλλία/Σενεγάλη, 2004)

Η ταινία επικεντρώνεται στις γυναίκες ενός χωριού της Δυτικής Αφρικής. Η Κολέ Γκάλο Άρντο είναι δεύτερη σύζυγος, ανάμεσα στη μεγαλύτερη, πιο συντηρητική σύζυγο, και στην αυθάδη νεότερη. Οι συγχωριανοί της τιμούν αλλά και φοβούνται την Κολέ για την ανεξαρτησία και τον δυναμισμό της. Όταν τέσσερα μικρά κορίτσια ζητήσουν την προστασία της («μοολααντέ») από την παραδοσιακή τελετή κλειτοριδεκτομής, η Κολέ θα αντιμετωπίσει τη μεγαλύτερη δοκιμασία της ζωής της...

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, *Cine* Φρίντα Λιάπη, 15:30Αύριο μετακομίζουμε
Demail on demenage

της Chantal Akerman (Γαλλία/Βέλγιο, 2004)

Η Σαρλότ είναι συγγραφέας ερωτικών μυθιστορημάτων. Όταν ο πατέρας της πεθαίνει, η μητέρα της, Κατρίν, έρχεται να μείνει μαζί της. Ξαφνικά η μεζονέτα της γεμίζει με βαλίτσες, κούτες, ένα πιάνο με ουρά, αλλά και τους μαθητές και τις μαθήτριες πιάνου της Κατρίν. Πολύ σύντομα γίνεται σαφές ότι το σπίτι δεν τις χωράει κι ότι πρέπει να μετακομίσουν...

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, *Cine* Φρίντα Λιάπη, 20:30

Προσεγγίζοντας τη ζωή μέσω του θανάτου

Mohsen Amiryousssefi, σκηνοθέτης της ταινίας *Όνειρο πικρό***Ζωή και Θάνατος στο Ιράν**

Είχα κάνει παλιότερα μια ταινία μικρού μήκους με το ίδιο θέμα. Προέρχομαι από την πόλη Σεντέ του Ιράν, όπου η σχέση των ανθρώπων με το θάνατο είναι πολύ διαφορετική απ' ό,τι σε άλλες περιοχές του Ιράν. Η λεπτομέρεια με την οποία εκτελούν τις τελετές που βλέπετε στην ταινία, ο τρόπος που περιποιούνται τη σωρό του νεκρού πριν αυτός περάσει στην τελευταία του κατοικία, έχει πολλές ιδιαιτερότητες. Γενικά όμως, οι Ιρανοί έχουν μια παράξενη σχέση με τον θάνατο. Τον βλέπουν και τον νιώθουν πολύ κοντά τους. Τους προκαλεί πολύ δυνατά συναισθήματα. Κι επιπλέον, ο πρωταγωνιστής της ταινίας είναι ένας χαρακτήρας που γνώριζα από την παιδική μου ηλικία. Προσωπικά, θεώρησα ότι η ζωή του ήταν μια ενδιαφέρουσα ιστορία για να διηγηθώ. Σκοπός μου δεν ήταν όμως να προσεγγίσω το θάνατο αλλά τη ζωή μέσω του θανάτου.

Παίζοντας τον εαυτό σου

Η γνωριμία μας από παλιά με τον Αμιράς Εσφαντιάρ βοήθησε στο να αποδεχθεί την πρότασή μου. Ένιωσα άνετα να το κάνει. Ήταν ένα ρίσκο να επιλέξω τον ίδιο για να υποδυθεί τον εαυτό του στην ταινία, αλλά το τόλμησα. Θεώρησα πως δεν θα υπήρχε καλύτερος ηθοποιός για ερμηνεύσει με πειστικότητα και ακρίβεια τη ζωή ενός υπαρκτού προσώπου, από το ίδιο το πρόσωπο στο οποίο αφορά η ιστορία. Τα περισσότερα από τα οποία εξελίσσονται στην ταινία αφορούν το πρόσωπο του Εσφαντιάρ. Οι

περιγραφές και οι αφηγήσεις έχουν να κάνουν με αυτόν. Ήθελα η ταινία να είναι όσο πιο κοντά στην πραγματικότητα γίνεται. Και για αυτό συνεργάστηκα στενά μαζί τους κατά τη διάρκεια συγγραφής του σεναρίου. Όσα πράττουν όλοι οι συμμετέχοντες στην ταινία δεν είναι μακριά από την πραγματικότητα της ζωής τους. Τα περισσότερα αποτυπώνονται με ακρίβεια, εκτός από κάποιες μικρές παρεμβάσεις στους διάλογους, ώστε να προσαρμόζονται στις απαιτήσεις του σεναρίου.

Η επιρροή του Μπρεχτ

Επέλεξα τη δομή των βινιετών και των ξεχωριστών κεφαλαίων, επηρεασμένος από το θέατρο του Μπρεχτ. Ήθελα να δυναμώσω μέσα από την κινηματογραφική αφήγηση τη μικρή απόσταση μεταξύ των ξεχωριστών επεισοδίων. Ένας πολύ σημαντικός λόγος ήταν επίσης και οι ηθοποιοί. Με δεδομένο ότι είναι ερασιτέχνες, θεώρησα πως απομονώνοντας τις σκηνές σε επεισόδια, θα μπορούσα να πετύχω καλύτερες ερμηνείες από αυτούς. Ήταν λιγότερο περίπλοκο γι' αυτούς.

Δουλεύοντας με τους ηθοποιούς

Οι διαμάχες που είχα με τον πρωταγωνιστή της ταινίας δεν διέφεραν πολύ από τη διαμάχη που έχει στην ιστορία με τον Άγγελο του Θανάτου. Ο Εσφαντιάρ είναι ένας χαρακτήρας που σπα-

νώως αποδέχεται ή ανέχεται κάποιον. Διαφωνούσαμε διαρκώς, προσπαθώντας να τον πείσω να πει κάποια λόγια ή να παίξει με έναν συγκεκριμένο τρόπο. Αντιδρούσε πολύ γιατί δεν ήθελε να δείξουμε την πραγματικότητα. Το ίδιο συνέβη και με έναν άλλον ηθοποιό, σε μια σκηνή που έπρεπε να δείχνει ότι καπνίζει όπιο. Η αμοιβαία εμπιστοσύνη όμως που αναπτύχθηκε ανάμεσα μας και το γεγονός πως γνώριζα τον Εσφαντιάρ από μικρός, βοήθησε να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες.

Ο Κιαροστάμι και οι νέοι Ιρανοί σκηνοθέτες

Είναι μία από τις κορυφαίες μορφές του ιρανικού σινεμά. Ο ιρανικός κινηματογράφος γνωστοποιήθηκε στον κόσμο μέσα από τον Κιαροστάμι. Υπάρχουν νέοι σκηνοθέτες που έμαθαν πολλά από κινηματογραφιστές της παλιότερης γενιάς αλλά σήμερα ο καθένας μας ακολουθεί το δικό του δρόμο. Η εξέλιξη του ιρανικού σινεμά βασίζεται στα «διδάγματα» του Κιαροστάμι αλλά προχωράει με προς διαφορετικές κατευθύνσεις όπου ο καθένας μας δίνει το δικό του χρώμα. Προσωπικά με ενδιαφέρει μια θεματολογία που μπορεί να προσεγγιστεί κινηματογραφικά μέσα από την αίσθηση του κωμικοτραγικού. Μου αρέσουν οι μαύρες κωμωδίες και η συνεργασία με ερασιτέχνες ηθοποιούς.

Συνεντεύξεις: Τζένη Παυλίδου

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Cool

Theo van Gogh (Netherlands, 2004)

Theo van Gogh's *Cool* is an edgy, ironic commentary on youth violence in Europe today. Pop icon Katja Schuurman, who appeared in the director's 2003 hit *Interview*, is paired with an impressive cast of non-professional actors who bring an authenticity and exuberant energy to this breathlessly exciting film.

Five friends fill their idle hours with petty crime. One day, a professional gang leader (Johnny de Mol) and his charming girl-friend (Schuurman) convince them to participate in a major bank heist. When the authorities appear on the scene, the youngsters—who are in over their heads—are caught. The youths are surprised when, instead of being punished with the usual imprisonment in a detention centre, they are sentenced to serve a year and a half at Glen Mills, an experimental reform school.

Van Gogh allows his non-professional actors—students from the real Glen Mills—to let loose in this kinetic, low-budgeted indie film. Shot in twelve days, the action on screen mirrors the frenetic pace of production. *Cool* defies us to look at the flip side of pop culture's bright surfaces, particularly the rift between the glamorization of gangsta life and its brutal reality. Far from preaching, however, it retains a deliciously subtle, mocking tone throughout. With searing insight, *Cool* stylishly challenges common-place notions about teenagers and what constitutes "cool".

Van Gogh's minimal yet effective script turns on his fascination with the reform school, a social construct borrowed from America, and offers wry commentary on the importation of youth culture to Europe. The children, most of whom are of Moroccan origin, are heavily influenced by hip hop style and mores, indulging in their own imitations of thug life. The fact that this identification leads them to the reformatory frames van Gogh's comments on the social problems of ethnic marginalization, lack of opportunity and cultural assimilation. *Cool* cleverly examines the dual positions occupied by these kids: the posturing that informs their outlaw behavior and the subsequent consequences that are all too real.

Dimitri Eipides

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

3-iron / Bin jip

του Κιμ Κι-ντοούκ (Κορέα, 2004)

Ο Τάε-σοουκ τριγυρίζει με τη μοτοσικλέτα του, ψάχνοντας άδεια σπίτια για να μείνει προσωρινά. Πάει από πόρτα σε πόρτα και κολλάει διαφημιστικά φυλλάδια πάνω στις κλειδαριές. Αργότερα ξαναπερνάει και μπαίνει στο σπίτι όπου το διαφημιστικό έχει μείνει άδικτο, θεωρώντας ότι οι κάτοικοί του λείπουν. Μένει εκεί ώσπου οι ιδιοκτήτες να επιστρέψουν, χωρίς όμως ούτε να κλέβει ούτε να κάνει ζημιές. Μάλιστα κάνει μαστορέματα, βάζει πλυντήριο, και αφήνει τα πάντα στη θέση τους όταν φεύγει. Μια μέρα, μπαίνει στο σπίτι της Σουν-Χουά, μιας γυναίκας παγιδευμένης σ' ένα δυστυχισμένο και βίαιο γάμο. Ο Τάε-σοουκ δεν καταλαβαίνει ότι η Σουν-Χουά είναι μέσα στο σπίτι. Εκείνη κρύβεται στο σκοτάδι και τον παρακολουθεί σιωπηλά...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννος, 14:30

Μαμπορόσι / Maborosi no hikari

του Χιροκάζου Κόρε-έντα (Ιαπωνία, 1998)

Η Γιουμικό ζει με το βάρος της γνώσης ότι προκαλεί το θάνατο των κοντινών της προσώπων. Έχοντας ήδη τύψει από τα δώδεκά της χρόνια, όταν πέθανε η γιαγιά της, η Γιουμικό υφίσταται άλλο ένα φοβερό πλήγμα όταν ο σύζυγός της αυτοκτονεί χωρίς, από ό,τι φαίνεται, να υπάρχει λόγος. Ύστερα από μερικά χρόνια απομόνωσης, η Γιουμικό ξαναπαντρεύεται. Μοιάζει να έχει ξαναβρεί την ευτυχία, όταν επιστρέφει στο πατρικό της για το γάμο του αδελφού της. Αρχίζει να βασανίζεται από εφιαλτικές αναμνήσεις...

Hirokazu Kore-Eda Spotlight - Τζον Κασσάβέτης, 15:30

Τα παπούτσια του νεκρού άντρα

Dead man's shoes

του Σέιν Μέντους (Μ. Βρετανία, 2004)

Ο Ρίτσαρντ πάντα προστάτευε τον μικρό του αδελφό, Άντονι. Ο Ρίτσαρντ είναι δυνατός και δίκαιος, ενώ ο τρυφερός και καλότροπος Άντονι είναι αγαθός και εύπιστος. Όταν ο Ρίτσαρντ φεύγει από το χωριό όπου μεγάλωσαν για να πάει στο στρατό, τον Άντονι αναλαμβάνει ο Σόνι, ένας δε-

σποτικός και μοχθηρός έμπορος ναρκωτικών που ζει κι αυτός στο χωριό. Ο Άντονι γίνεται ένα είδος κατοικίδιου ή παιχνιδιού για τη συμμορία του Σόνι. Επτά χρόνια αργότερα, ο Ρίτσαρντ επιστρέφει για πάρει την εκδίκησή του...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννος, 17:00

Buena Vida (Delivery)

του Λεονάρντο Ντι Τσέζαρε

(Αργεντινή/Γαλλία, 2004)

Ο Ερνάν είναι ένας ντροπαλός, 24χρονος κούριερ, που ζει μόνος του από τότε που η οικονομική κρίση της Αργεντινής υποχρέωσε τους γονείς του να φύγουν για την Ισπανία. Μην αντέχοντας να ζει μόνος, νοικιάζει ένα δωμάτιο στην πανέμορφη Πάτο, υπάλληλο σε βενζινάδικο. Προς μεγάλη χαρά του Ερνάν, εκτός από συγκατοίκιο σύντομα γίνονται και εραστές. Όλα πάνε καλά, μέχρι που η οικογένεια της Πάτο -ο πατέρας της, η μητέρα της κι ένα κοριτσάκι που αργότερα αποδεικνύεται πως είναι κόρη της- έρχονται από το χωριό «μόνο για μια νύχτα». Η οικογένεια είναι διακριτική, χαριτωμένη αλλά και εντελώς απέναντη. Η νύχτα έρχεται και φεύγει, οι μέρες γίνονται βδομάδες, και η οικογένεια της Πάτο δεν φαίνεται να έχει σκοπό να φύγει...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσάβέτης, 18:00

Μετά θάνατον ζωής

του Hirokazu Kore-eda (Ιαπωνία, 1998)

Σε έναν ενδιάμεσο σταθμό, κάπου ανάμεσα στην γη και τον ουρανό, ειδικοί οδηγοί υποδέχονται αυτούς που έχουν μόλις πεθάνει. Για τις τρεις επόμενες μέρες, οι οδηγοί αυτοί θα βοηθήσουν τους νεκρούς να ανατρέξουν στις αναμνήσεις τους και να βρουν τη μία και καθοριστική στιγμή της ζωής τους. Η στιγμή που θα επιλέξουν θα αποτυπωθεί σε φιλμ το οποίο θα πάρουν μαζί τους όταν πάνε στον ουρανό...

Μια σοβαρή αλλά και πανέμορφη ταινία που αποκαλύπτει τις απρόσμενες και διφορούμενες συνέπειες της ανθρώπινης μνήμης.

Hirokazu Kore-Eda Spotlight - Παύλος Ζάννος, 19:30

Από πόρτα σε πόρτα

Αθωότητα / Innocence

της Λουσίλ Χατζικαλιθοβίτς (Γαλλία, 2004)

Η εξαχρονη Ιρίς μαθαίνει πολύ γρήγορα τους κανόνες του οικοτροφείου της. Η υπακοή είναι υψηλής σπουδαιότητας, κι όποια οικότροφος επαναστατήσει ή προσπαθήσει να το σκάσει είναι καταδικασμένη να μείνει στο σχολείο για πάντα. Με τον καιρό, η Ιρίς συνειδητοποιεί τη νέα της ζωή. Κάτι, όμως, την ενοχλεί: κάθε βράδυ στις εννέα, όταν οι λάμπες ανάβουν, ακούγεται ένα υπόγειο βουητό και η αρχαιότερη υπότροφος, η Μπιάνκα, βγαίνει από το σπίτι για να πάει σε μια μυστική συνάντηση. Όταν ένα βράδυ η Ιρίς θα την ακολουθήσει, θα φτάσει στο μεγάλο σπίτι όπου ζουν οι δάσκαλοι...

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Τζον Κασσάβέτης, 20:30

Απόσταση / Distance

του Χιροκάζου Κόρε-έντα (Ιαπωνία, 2001)

Τέσσερις γνωστοί πηγαίνουν κάθε χρόνο σε μια απομονωμένη λίμνη για να τιμήσουν τους νεκρούς συγγενείς τους, θύματα -αλλά ίσως και αυτουργοί- μιας σφαγής των μελών μιας θρησκευτικής αίρεσης, της Κιβωτού της Αλήθειας. Την Τρίτη επέτειο της τραγωδίας, συναντούν έναν νεαρό ο οποίος ήταν μέλος της αίρεσης και ήταν παρών μέχρι που άρχισε η σφαγή. Όταν κάποιος κλέβει το αυτοκίνητό τους, η παρέα αναγκάζεται να περάσει στις εγκαταστάσεις της αίρεσης μια άπληνη νύχτα που, όμως, θα τους αλλάξει τη ζωή...

Hirokazu Kore-Eda Spotlight - Τζον Κασσάβέτης, 23:00

Shane Meadows

Το ρεαλισμό με τα μεταφυσικά στοιχεία και το κοινωνικό δράμα με το θρίλερ καταφέρνει να συνδυάσει ο Shane Meadows, γνωστός κυρίως από το *Twentyfour seven*, στην τελευταία του ταινία *Dead Man's Shoes*. Μέσα σε ένα σύστημα απόλυτα διεφθαρμένο, όπου η εγκληματικότητα και τα ναρκωτικά αποτελούν την καθημερινή πραγματικότητα, ποια είναι η θέση της αυτοδικίας;

«Ένας τύπος που επιστρέφει και θα έλεγε κανείς ότι βρίσκεται σε αποστολή, σχεδόν έχει εντολές στο κεφάλι του. Είναι σαν ένας στρατιώτης, που θυμίζει κάπως το *Αποκάλυψη Τώρα*— ακολουθεί τις εντολές, αλλά πρέπει να κάνει και το ταξίδι. Αν απλώς σε έριχναν με ένα ελικόπτερο, πιθανότατα θα πήγαινες, θα τον μαχαίρωνες και αποστολή εξετελέσθη... όμως υπάρχει αυτό το ταξίδι που τα αλλάζει όλα. Ο Ρίτσαρντ βασανιζόταν με την ιδέα αυτής της αποστολής για πολύ καιρό, θέλει να δει τα πρόσωπα των εχθρών του να υποφέρουν... όμως όταν τους ξανακοιτάει, τα πράγματα δεν είναι όπως τα πε-

ρίμενε, και ίσως να μην μπορέσει να τα ολοκληρώσει». Πού μπορεί να ενταχθεί τελικά το *Dead Man's Shoes*; Το πόστερ της ταινίας μας τη συστήνει ως μια slasher monie (ταινία τρόμου που... δεν τσιγκουνεύεται τη βία και το αίμα), όμως ο σκηνοθέτης έρχεται να βάλει τα πράγματα στην θέση τους.

«Φυσικά αυτό που προσπαθείς να κάνεις με το πόστερ μιας ταινίας είναι να εξασφαλίσεις ότι θα κόψει καλά εισιτήρια. Προσπαθείς δηλαδή να προσελκύσεις μια ευρεία κατηγορία ανθρώπων που θα έρθουν να τη δουν. Δεν πιστεύω ότι τα μικρά παιδιά που θέλουν να δουν μια slasher monie θα απογοητευτούν. Όμως προφανώς

και δεν πρόκειται για μια ταινία με ήρωα τον Φρέντι Κρούγκερ ή ένα *Halloween*. Θα μπορούσε να είναι ένα γουέστερν ή ένα *Όταν Ξέσπασε η Βία*...»

Ο Shane Meadows επίσης δεν διστάζει να αυτοσαρκαστεί με τον προϋπολογισμό των ταινιών του.

«Το μπάτζετ αυτής της ταινίας ήταν 750.000 λίρες. Το χαμηλότερο που είχα μέχρι τώρα ήταν 1.500.000 λίρες για το *Twentyfour seven*. Ίσως την επόμενη φορά το μπάτζετ να είναι ακόμα χαμηλότερο. Ίσως να αρχίσω να τους πληρώνω εγώ και να κάνω ένα αριστούργημα. Να ξεκινήσω αδέκαρος και να κάνω τον δικό μου *Πολίτη Κέρν*!»

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Υπάρχει άραγε μια ιδεατή κατάσταση, η οποία επιτρέπει την επιβίωση της αθωότητας; Μήπως ακόμα και οι ουτοπίες κρύβουν μια σκοτεινή πλευρά; Γι αυτά και άλλα πολλά μου απάντησε με περισσή προθυμία η Lucile Hadzihalilovic, λιώνοντας τους πάγους της απόστασης (η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε μέσω e-mail).

Lucile

Hadzihalilovic

Ένας περίπατος με κορίτσια που δεν υπάρχουν πια

Εκ πρώτης όψεως, το *Innocence* μοιάζει με άλυτο γρίφο. Πού βρίσκεται αυτό το μυστηριώδες οικοτροφείο, στο οποίο εμφανίζεται ξαφνικά η όχρνη Ίρις; Ποιο είναι το μυστικό που μοιάζουν να κρύβουν οι νεαρές μαθήτριες, όπως και οι καθηγήτριες της Σχολής (τα μαθήματα της οποίας επικεντρώνονται στον χορό και την βιολογία); Με την πάροδο του χρόνου βυθίζεται κανείς στη μυστηριακή, αλληγορική του αύρα. Παρ' όλα αυτά, άρπαξα την ευκαιρία και ζήτησα την οπτική γωνία της ίδιας της σκηνοθέτιδας:

Πρώτα απ' όλα, θα ήθελα το δικό σας ορισμό του φιλμ.

Θα το όριζα ως «ένα περίπατο με τα νεαρά κορίτσια που δεν υφίστανται πλέον» (αυτός είναι επίσης ο τίτλος μιας πολύ καλής βουβέλας της Anna Seghers)

Ποια είναι η γνώμη σας πάνω στο νόημα της «ουτοπίας»; Ασχολείστε με αυτήν την έννοια στο *Innocence*;

Κατά την γνώμη μου μια ουτοπία είναι συγχρόνως κάτι το θετικό και το αρνητικό. Θετικό γιατί είναι μια κοινωνία απατηλά ιδεώδης, και αρνητικό ως προς την κεκλεισμένη πλευρά της και το αυταρχικό «βάθος πεδίου» της.

Είναι ακριβώς αυτή η διπλή όψη, η οποία με ντρίγκαρε ιδιαίτερα στη βουβέλα του Wedekind: Αυτή η μόρφωση, βασισμένη στην ανάπτυξη του σώματος, είναι ταυτόχρονα παρούσα ως ιδεατή ή εν πάση περιπτώσει ως καλύτερη από εκείνη που ίσχυε κατά την εποχή. Την ίδια στιγμή υπάρχει μια σωρεία από ανησυχητικά, καταπιεστικά στοιχεία, ένα αριστερό βάθος πεδίου, που προέρχεται από το γεγονός ότι ο ναζισμός έχει περάσει από πάνω. Έχει χρωματίσει τις γερμανικές ουτοπίες εκείνης της εποχής.

Η ταινία σας μου θύμισε, με διαφορετικούς τρόπους, το *Picnic at Hanging Rock* και το *The Village*. Βρίσκετε ίσως κι εσείς κάποιες ομοιότητες;

Καταρχήν, ως προς το *Picnic at Hanging Rock*: Είναι μια ταινία που αγαπώ πολύ, όμως δεν θα έλεγα ότι αποτέλεσε άμεση πηγή έμπνευσης, σε κάθε περίπτωση όχι με συνειδητό τρόπο. Είναι όμως αληθές πως υπάρχουν αρκετές ομοιότητες. Κυρίως η σχέση με τη φύση, που είναι την ίδια στιγμή απτή αλλά και πνευματική, όπως και η πανθεϊστική πλευρά. Επιπλέον, μοιάζουν αρκετά στη μυστηριώδη πτυχή, στην αδυναμία να περιορίσεις τα γεγονότα σε μία μονάχα εξήγηση. Πάμε τώρα στο *The Village*: Εδώ φυσικά και υπάρχει μια ο-

μοιότητα σε σχέση με την αυταρχική κοινωνία, που αποτελεί την ίδια στιγμή ένα είδος ουτοπίας αλλά και αντι-ουτοπίας. Υπάρχουν όμως και σημαντικές διαφορές. Η αφηγηματική, καθώς και προσχηματική προκατάληψη, είναι τελείως αντίστροφη. Εκεί, τα πάντα τελειώνουν με το να περιορίζονται σε μια μονάχα εξήγηση, σε αντίθεση βέβαια με ό,τι συμβαίνει στη ζωή. Η αίσθηση του μυστηρίου βαθμιαία σβήνει και μαζι με αυτήν και η πολιτική πλευρά.

Θα μπορούσατε να εντοπίσετε κάποιες επιρροές στο έργο σας, ίσως από σημαντικούς καλλιτέχνες του συμβολισμού ή από κάποιες μεταφυσικές θεωρίες;

Γι αυτήν την ταινία σκέφτηκα πολύ τη ζωγραφική των Βέλγων και Άγγλων συμβολιστών, καθώς και τα έργα του Magritte. Από κινηματογραφικής άποψης, δύο ταινίες στάθηκαν σημαντικές επιρροές: τα *Νεαρά Κορίτσια με Στολή*

(Leontine Sagan) και το *Suspiria* (Dario Argento). Το τελευταίο μάλιστα είναι εμπνευσμένο από την ίδια βουβέλα.

Υπάρχει κάποιο είδος ειρωνείας στον τίτλο της ταινίας; Για να το θέσω καλύτερα, τι σημαίνει αθωότητα για σας;

Η αθωότητα, κατά κάποιον τρόπο, θα μπορούσε να οριστεί ως η κατάσταση αυτών (των κοριτσιών εννοείται) που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί και δεν ξέρουν τίποτα για κάποιες θεμελιώδεις πραγματικότητες της ζωής. Δεν θα έλεγα ότι υπάρχει ειρωνεία, ούτε καν δεύτερου βαθμού. Υπάρχει όμως εκεί ένα παιχνίδι: είναι ότι η «αθωότητα» του τίτλου μπορεί επίσης να παραπέμψει σε αυτήν του θεατή αλλά και του ίδιου του έργου.

Υποθέτω ότι η συνεργασία με τόσα πολλά μικρά κορίτσια θα ήταν ιδιαίτερα δύσκολη. Τι είδους εμπειρία ήταν για εσάς; Ακόμα πιο συγκεκριμένα, με ενδιαφέρουν δύο πράγματα: αφενός, πώς τους εμφυσήσατε αυτό το ψυχρό άγγιγμα στην ερμηνεία τους, αφετέρου πώς τους δώσατε να κατανοήσουν το θέμα της ταινίας.

Ήταν μια εμπειρία πολύ κουραστική, αλλά και διεγερτική την ίδια στιγμή. Από αυτά τα κορίτσια απαιτούσα πράγματα αντιφατικά. Από τη μία, ήθελα μια φυσικότητα στην ερμηνεία τους. Γι αυτόν το λόγο είχαν πολύ λίγους διαλόγους, που τους μάθαιναν μάλιστα την τελευταία στιγμή. Επίσης έπαιζαν τους ρόλους τους χωρίς πρόβες και δεν είχαν κάποιον καθοδηγητή. Από την άλλη, η κάμερα ήταν τον περισσότερο χρόνο σταθερή, ενώ η σκηνοθεσία είχε ήδη γίνει πάνω στο κάδρο, ήταν προκαθορισμένη. Ζητούσαμε λοιπόν από αυτά τα μικρά κορίτσια να τηρούν τα σημάδια στο δάπεδο, κάποιες συγκεκριμένες κατευθύνσεις στο βλέμμα τους, να νιώθουν σαν δικά τους ξένα κοστούμια και κόμμωση. Αυτή η απαιτητική διαδικασία τις έκανε κάποιες φορές λίγο άκαμπτες ή, αν προτιμάτε, ψυχρές –αυτό συνέβη κυρίως με τις μεγαλύτερες σε ηλικία. Αυτή η ακαμψία όμως φαίνεται πως εξυπνέτησε τελικά το σκοπό της ταινίας. Βλέποντας τις, υποθέτεις ότι η αντιφατική εκπαίδευσή τους στη Σχολή τις έχει κάνει έτσι. Κάπως έτσι, επί παραδείγματι, είχε η Birangere Haubruge, που υποδυόταν τη Μπάνκα, αυτήν την εσωστρεφή και λίγο απόμακρη πλευρά, που ήταν τελικά πολύ ελκυστική. Στον αντίποδα, η Zoé Auclair, που είχε το ρόλο της Ίρις, ήταν η πιο φυσική και παιχνιδιάρη από όλες!

“ Κατά την γνώμη μου μια ουτοπία είναι συγχρόνως κάτι το θετικό και το αρνητικό. Θετικό γιατί είναι μια κοινωνία απατηλά ιδεώδης, και αρνητικό ως προς την κεκλεισμένη πλευρά της και το αυταρχικό «βάθος πεδίου» της. ”

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

2011000 2011000 0
**Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
 ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr

45th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson πρωταγωνιστεί στο 45^ο
 Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 19-28 Νοεμβρίου 2004 · www.filmfestival.gr

Μαγικές εικόνες που έρχονται να δώσουν
 μια άλλη διάσταση στην καθημερινότητά μας.
 45^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Η έμπνευση παίρνει δεκάδες μορφές
 και γίνεται δημιουργία σε μια πόλη
 που γιορτάζει. Το Jameson, χορηγός των
 «Βραβείων Κοινού καλύτερης Ξένης και
 Ελληνικής ταινίας» υποστηρίζει δυναμικά αυτή
 τη μεγάλη εκδήλωση. Εσείς απλά, ζήστε
 στον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου και
 απολαύστε ξεχωριστές στιγμές,
 παρέα με το Jameson.

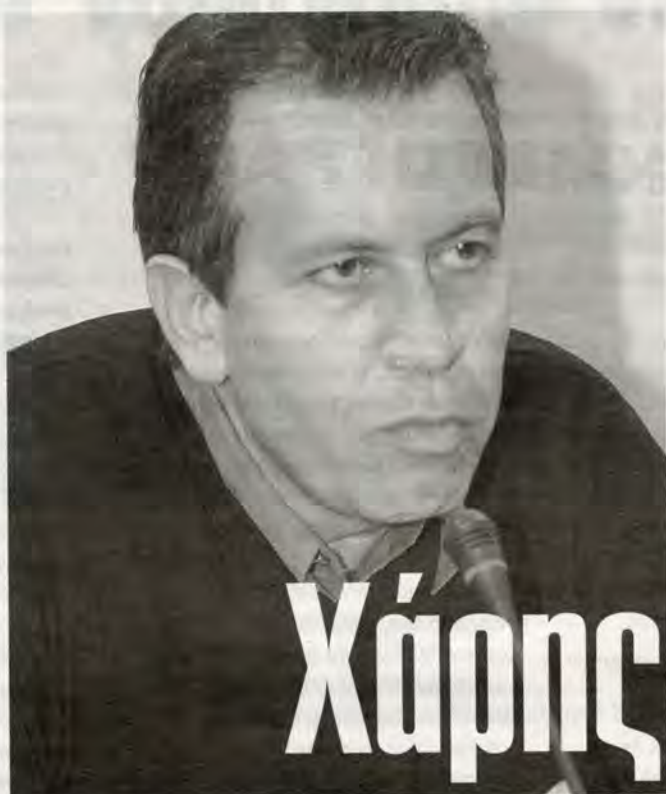

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

www.jameson.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Χάρης

Διανύοντας την Τρίτη του θητεία στην προεδρία της Εταιρίας Ελλήνων σκηνοθετών ο Χάρης Παπαδόπουλος φαίνεται να μην επηρεάζεται καθόλου από το χρόνο, διεκδικώντας για τους συναδέλφους του όσο το δυνατόν καλύτερες συνθήκες στο δημιουργικό τους έργο, έστω κι αν αυτό τον κάνει να αφήνει στην άκρη τις δικές του καλλιτεχνικές δραστηριότητες. Μια συζήτηση μαζί του δείχνει κάποια από τα οράματά του για τους Έλληνες σκηνοθέτες αλλά και το άνοιγμα της ελληνικής ταινίας στο κοινό.

Παπαδόπουλος

Η ανεξάρτητη παραγωγή θα μπορούσε να βγάλει το ελληνικό σινεμά από την εξάρτησή του από το κράτος και από την εσωστρέφειά του;

Δεν ξέρω για ποιο κοινό μιλάμε και για ποια εσωστρέφεια. Δεν υπάρχει εσωστρέφεια και αυτό είναι μια μεγάλη κουβέντα. Η παραγωγή πάντως θα δώσει ώθηση στο να μπουν άνθρωποι επιπλέον εκτός της πολιτείας. Η πολιτεία χορηγεί, επιχορηγεί, δίνει ενίσχυση. Το υπόλοιπο κομμάτι πρέπει να βρεθεί. Υπάρχουν τα κανάλια, υπάρχει το "Eurimages", ένα ευρωπαϊκό πρόγραμμα, είναι ένας παραγωγός. Χρειάζονται πάρα πολλά χρήματα για να γίνει μια ταινία. Και οι ταινίες στην Ελλάδα γίνονται με πάρα πολύ λίγα χρήματα. Αυτό δε γίνεται στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο μιας και εκεί μια μέση ταινία στοιχίζει το δεκαπλάσιο απ' ό,τι μια ελληνική. Συνεπώς χρειάζονται χρήματα. Από κει και πέρα ο καθένας κάνει την ταινία που θέλει να κάνει.

Ένας σκηνοθέτης στην Ελλάδα αναγκάζεται να είναι και παραγωγός της ταινίας του. Αυτό πόσο φθείρει την καλλιτεχνική του υπόσταση, ή πόσο τον αποδυναμώνει από το έργο του;

Είναι άλλο το δημιουργικό κομμάτι μιας ταινίας και άλλο η παραγωγή. Οι σκηνοθέτες αναγκάζονται να κάνουν και την παραγωγή και να βάζουν και τα χρήματά τους. Εφ' όσον η ενίσχυση δεν φτάνει δεν έχει άλλη επιλογή. Υπάρχουν επώνυμοι σκηνοθέτες που έχουν χάσει τα σπίτσια τους για να κάνουν ταινία. Αυτό πρέπει να τονιστεί. Το Κέντρο Κινηματογράφου είναι ο μοναδικός παραγωγός και εννοείται ότι δε θα είχαμε συνέχεια του ελληνικού σινεμά αν δεν υπήρχε. Αλλά και το κέντρο δίνει μόνο ένα κομμάτι.

Με την προεδρία της Εταιρίας έχετε αφήσει στην άκρη το προσωπικό σας δημιουργικό κομμάτι, το να γυρίζετε ταινίες δηλαδή. Αυτό δεν είναι λίγο άχαρο για έναν σκηνοθέτη;

Η συλλογικότητα είναι κάτι που με γοητεύει πάρα πολύ. Τις καλύτερες συνεργασίες μου τις έχω κάνει με Έλληνες σκηνοθέτες, είτε έκανα παραγωγή, είτε έκανα κάστινγκ, είτε έκανα το βοηθό σκηνοθέτη. Και αυτό που κάνω τώρα το θεωρώ επίσης δημιουργικό. Το να κάνει σκηνοθεσία είναι υψηλός στόχος και δεν είναι μια απλή ιστορία. Η σκηνοθεσία απαιτεί απίστευτη γνώση και σκέψη. Ό,τι κάνεις γύρω από τον κινηματογράφο και έχει σχέση με τους σκηνοθέτες είναι για μένα επίσης δημιουργικό. Κάποια στιγμή που θα νιώσω την ανάγκη να κάνω κάτι δημιουργικό και σοβαρό θα το κάνω. Στο σινεμά μιλάς όταν έχεις να πεις κάτι. Δε μιλάς για να υπαρχεις. Υπάρχεις μέσα από αυτό που λες, όταν το πεις. Αυτή είναι η γοητεία του κινηματογράφου. Ο Μπουλμέτης έκανε ταινία μετά από δέκα χρόνια και η δεύτερή του ταινία τον έφερε πρώτο στα πράγματα. Η μαγεία του επαγγέλματος αυτού είναι ότι μπορείς να μιλήσεις και να μηδενίσεις και να αρχίσεις από την αρχή. Δεν είναι fast food το σινεμά για να εμφανίζεσαι κάθε χρόνο. Καμιά φορά λέω ότι κάποιοι άνθρωποι πρέπει να σκέφτονται πιο πολύ πριν κάνουν ταινία. Για μένα είναι δύ-

σκολο πάντως να συνδυάσω και την υπόθεση της Εταιρίας και να ασχοληθώ με μια ταινία. Είναι τόσος ο χρόνος που αφιερώνω στην Εταιρία γιατί η σχέση μου με αυτή δεν είναι τυπική αλλά ουσιαστική. Είναι σαν να γυρίζω μια ταινία εδώ και οχτώ χρόνια.

Η Εταιρία από πέρσι έχει ξεκινήσει μια προσπάθεια, δίνοντας την ευκαιρία σε νέους σκηνοθέτες που δουλεύουν σε βίντεο, να δείξουν τη δουλειά τους, με τη διοργάνωση ενός φεστιβάλ στην Αθήνα για νέους δημιουργούς, την «Πλατφόρμα», δείγμα της οποίας είδαμε και φέτος στο φεστιβάλ. Με ποιο σκεπτικό ξεκίνησε αυτή η υπόθεση; Εκτός από συνδικαλιστικό σωματείο είμαστε και πνευματικό. Προσπαθούμε λοιπόν μέσα από πολιτιστικές εκδηλώσεις να δείξουμε και να υπερασπιστούμε τη δουλειά των νέων αλλά και των παλιών δημιουργών. Μέσα στα πλαίσια αυτής της κίνησης στηρίξαμε την «Πλατφόρμα» που γίνεται στην Αθήνα και που από φέτος θα περάσει και στην περιφέρεια. Είναι ο ψηφιακός πολιτισμός που υπάρχει πια. Φέτος συνεργαστήκαμε και με το φεστιβάλ και στο μουσείο παίζονται 60 ανεξάρτητες ταινίες. Αυτό έχει πολύ επιτυχία γιατί παρουσιάζεται η δουλειά ανθρώπων που δεν έχουν τα χρήματα να κάνουν transfer σε φιλμ και που το φεστιβάλ είναι καλό να έχει ένα κομμάτι που να παρουσιάζει τις ταινίες αυτές. Υπάρχουν ταινίες ανάμεσα σ' αυτές τις δουλειές πολύ καλές, σκηνοθέτες που φαίνεται ότι μπορούν να κάνουν ταινίες μεγάλου μήκους, είδα μια σκέψη που καμιά φορά δεν υπάρχει στις υπόλοιπες ταινίες που βλέπουμε. Σ' αυτούς τους ανθρώπους πρέπει κάποιος να τους δώσει την ευκαιρία να προχωρήσουν. Σε όλα τα φεστιβάλ πρέπει να υπαρχεί ένα τέτοιο κομμάτι ειδικά από τη στιγμή που δεν υπάρχει παιδεία γύρω από το σινεμά.

Πως βλέπετε το φεστιβάλ και τη θέση της ελληνικής ταινίας σ' αυτό;

Το φεστιβάλ είναι πάντα μια συνάντηση. Όμως πιστεύω ότι θέλει ένα κοίταγμα ξανά γενικότερο. Πρέπει να βρει καλύτερα το στόχο του. Αισθάνομαι ότι ενώ είναι μια παρουσίαση μεγάλη και εντυπωσιακή του παγκόσμιου κινηματογράφου, του λείπει ο στόχος, μιας και δεν είναι ένα φεστιβάλ μεγάλο όπως των Κανών. Πιστεύω ότι ο στόχος του πρέπει να είναι το κοινό. Πρέπει να ανοιχτεί στο κοινό και να αντλήσει και να φέρει κοινό, το οποίο συμμετέχει ουσιαστικά. Αισθάνομαι ότι μόνο σινεφιλ είναι εδώ, που δε με αφορά. Εμένα με αφορά οι άνθρωποι που είναι στις καφετέριες και στα μπαρ να έρθουν στον κινηματογράφο. Όσο αφορά την ελληνική ταινία κάθε χρονιά δεν είναι ίδια. Το πρόβλημα δεν είναι του ελληνικού κινηματογράφου. Ζούμε σε μια εποχή που έχουμε κακές εφημερίδες, κακή τηλεόραση, πολιτικούς χωρίς όραμα, κριτικούς χωρίς κριτική σκέψη. Το τελευταίο πράγμα που μπορούμε να κατηγορήσουμε είναι ο ελληνικός και κατ' επέκταση ο ευρωπαϊκός κινηματογράφος. Είναι και αυτός καθρέφτης της κοινωνίας μας.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

Τρεις συνεχόμενες θητείες στη προεδρία της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών δεν είναι κουραστικές;

Αν με κουράσει θα φύγω. Είναι τρεις συνεχείς θητείες και τελικά θέλεις να κάνεις τόσα πολλά πράγματα και δεν προλαβαίνεις. Για το λόγο αυτό κάθε φορά λέω θα κάνω ένα πράγμα, θα βάλω ένα στόχο, αλλά πάντα παράλληλα βγαίνουν κι άλλα πράγματα. Και πρέπει να είσαι παρών και να δίνεις μάχες. Κι ο χρόνος περνάει. Γιατί και για τα πιο μικρά πράγματα, θέλει πάρα πολύ χρόνο στην Ελλάδα. Υπάρχει μια γραφειοκρατία και μια κωλυσιεργία, αλλά αυτό είναι γενικότερο πρόβλημα. Για να πετύχεις και το πιο απλό θέλει πάρα πολύ χρόνο. Αυτή τη φορά υπάρχουν συγκεκριμένοι στόχοι κι ελπίζω να τους πετύχουμε και να φτάσει κι ο χρόνος. Γιατί από κάποια στιγμή πρέπει να έρχονται και άλλοι άνθρωποι στα πράγματα και να συνεχίζουν. Νομίζω πάντως ότι αυτές οι τελευταίες θητείες ήταν δημιουργικές και φέρανε μια συλλογικότητα στην Εταιρία χωρίς εσωστρέφειες και πωσωγυρίσματα. Μπορεί να είμαστε συνδικαλιστές, αλλά είμαστε και δημιουργοί, είμαστε και άνθρωποι που κάνουμε πολιτισμό. Άλλωστε ο συνδικαλισμός σήμερα δε γίνεται όπως παλιά, διεκδικεί τα πράγματα με τρόπο πιο δημιουργικό και όχι με ξύλινη γλώσσα. Και νομίζω ότι έχω έναν τρόπο και προσπαθώ.

Σ' αυτήν την τρίτη θητεία υπάρχουν συγκεκριμένες διεκδικήσεις και στόχοι που θέλετε να πραγματοποιήσετε;

Τώρα πια υπάρχει η υλοποίηση αυτών που διεκδικούσαμε παλιότερα. Βάλαμε τα θέματα τα προηγούμενα χρόνια και τώρα πρέπει να γίνει η υλοποίησή τους. Τα πιο σημαντικά από αυτά είναι τα εξής. Το ένα είναι η διεκδίκηση του 1.5% από τα ιδιωτικά κανάλια, που η Εταιρία έχει καταθέσει μηνυτήρια αναφορά η οποία έχει πάρει το δρόμο του εισαγγελέα, εναντίον του ραδιοτηλεοπτικού συμβουλίου και κατά παντός υπευθύνου. Μετά από τη δέσμευση του υπουργού και του πρωθυπουργού, γιατί τελικά είναι θέμα πολιτικής βούλησης, ελπίζουμε ότι θα βρεθεί λύση. Το δεύτερο θέμα είναι αυτό της φοροαπαλλαγής, κάτι το οποίο γίνεται σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες και που κάποιος παραγωγός που βάζει χρήματα, παίρνει φοροαπαλλαγή. Έτσι θα ανοίξει ο δρόμος για τον ανεξάρτητο παραγωγό. Δυστυχώς με τα σημερινά μέτρα δεν υπάρχουν ανεξάρτητοι παραγωγοί. Το να υπάρχουν ανεξάρτητοι παραγωγοί είναι ένα κομμάτι της ταινίας πολύ ουσιαστικό. Ο μόνος παραγωγός που υπαρχεί είναι το κέντρο κινηματογράφου και σποραδικά κάποιοι άνθρωποι που βάζουν χρήματα. Για πόσο όμως; Κάποιοι βάζουν, αλλά μετά σταματάνε. Η εφαρμογή της φοροαπαλλαγής νομίζω ότι θα ανακουφίσει πολύ.

Συντελεστές των ελληνικών ταινιών

Λυδία Καρρά,
Σκηνοθέτις της Φωνής
Αιγαίου

Είναι ένας από τους σημαντικότερους θεσμούς στην Ελλάδα, στο χώρο του πολιτισμού.

Έχει αποκτήσει, με τα χρόνια, αξιοπιστία και διεθνές κύρος, ενώ για εμάς τους Έλληνες ανοίγει παράθυρα σε άλλους κόσμους. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης πρέπει να στηρίζεται απ' όλους και ιδιαίτερα από την κυβέρνηση ώστε να συνεχίσει, να δυναμώνει και να βελτιώνεται. Και ακόμα, θεωρώ σημαντικό ότι ο θεσμός αυτός έχει έδρα του τη Θεσσαλονίκη, για να μην είναι τα πάντα δίπλα στην πλατεία Συντάγματος και το Κολωνάκι. Άλλωστε, η Θεσσαλονίκη είναι μια ιδιαίτερα γοητευτική πόλη. Οι σκηνές που προσφέρει στο θεατή όταν αυτός βγει πια από τις αίθουσες του φεστιβάλ παρατείνουν την κινηματογραφική μαγεία...

Ρούλα Νικολάου,
εκτέλεση και οργάνωση
παραγωγής
στη Φωνή Αιγαίου

Νομίζω ότι θα πρέπει να προσπαθήσουμε όλοι μας με κάθε τρόπο να διατηρηθεί αυτός ο θεσμός. Αξίζει τον κόπο. Ο καλλιτεχνικός διευθυντής, ο κ. Δημόπουλος, έχει πολύ μεγάλη πείρα και του έχω μεγάλη εμπιστοσύνη.

Φωτεινή Σισκοπούλου,
σκηνοθέτις του Rakushka

Ανήσυχο και αποτελεσματικό. Αντιπροσωπευτικό των τάσεων και των ειδών, με έμφαση στη νεότερη γενιά

των δημιουργών, χωρίς να απουσιάζει το ώριμο βλέμμα. Με ανταπόκριση από το κοινό και αναγνωρισμένη διεθνή ταυτότητα. Γι' αυτό έχουμε κάθε λόγο να προσδοκούμε, μια ουσιαστικότερη συμμετοχή στη μάχη που δίνει ο Ελληνικός Κινηματογράφος για την επιβίωσή του και την ανάδειξη της τραυματισμένης εικόνας του. Προφανώς δεν επαίτούμε και δεν θεωρούμε ότι ανήκουμε στον κρατικό διάπλο κινηματογράφου. Απλώς διεκδικούμε αυτά που είναι κατακτημένα σε άλλες κινηματογραφίες της Ευρώπης. Ούτε η αγωνία μας υπαγορεύεται από κάποιον ανομολόγητο σωβινισμό ή από το σύνδρομο της καρέτα - καρέτα. Ο Κινηματογράφος είναι μια

παγκόσμια γλώσσα με προϋπόθεση την ενίσχυση των τοπικών διαλέκτων, αλλιώς χάνει το εύρος και την σημασία της. Έχει υποχρέωση η πολιτεία να στηρίζει την τέχνη και τον πολιτισμό μόνιμα, να μην τους εξαιρεί από τις δημόσιες επενδύσεις με ευτελή επιχειρήματα, εγκαταλείποντάς τους στο έλεος του ταμείου. Αντί να υπεκφεύγει, να μεταθέτει και να συσσωρεύει εκκρεμότητες, ας βάλει επιτέλους τον δάκτυλο επί των τύπων των ήλων. Αυτό αφορά όλους μας. Κι ας συνεννοηθούμε μεταξύ μας. Ο σάβων εαυτώ σωθήτω είναι η σίγουρη ήττα.

Γιώργος Καρυπίδης
σκηνοθέτης της Ουτοπίας

Το Φεστιβάλ έχει αναβαθμιστεί. Δεν πρέπει όμως να απομείνει ως ετήσια φέστα, αλλά ως φορέας συνεχούς

ροής παιδευτικών διεργασιών. Έτσι θα συμβάλλει στην εξοικείωση του κοινού, όχι μόνο με ταινίες τύπου Δυναστεία, αλλά με ταινίες ισορροπιστών χωρίς δίχτυ ασφαλείας.

Τάσος Ψαρράς
σκηνοθέτης της Σκόνης που πέφτει

Είμαι Θεσσαλονικιός και παιδί του Φεστιβάλ. Με εξαίρεση τις δύο πρώτες χρονιές που λόγω ηλικίας

δεν μου επέτρεπαν την είσοδο, έχω παρακολουθήσει σχεδόν όλες τις διοργανώσεις. Κατόπιν, όταν άρχισα να γυρίζω ταινίες θεωρούσα αυτονόητο ότι θα κάνουν πρεμιέρα στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Και φέτος η ελληνική πρεμιέρα της τελευταίας ταινίας μου (που προβλήθηκε ήδη στο επίσημο διαγωνιστικό πρόγραμμα του Μόντρεαλ) θα γίνει στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης παρά την αντίθετη άποψη του γραφείου εκμεταλλεύσεως. Και αμέσως μετά χωρίς να πάρω ανάσα θα πάω στο Κάιρο όπου επίσης μετέχει η ταινία μου στο επίσημο διαγωνιστικό πρόγραμμα. Φυσικά το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης σήμερα είναι ένας επιτυχημένος θεσμός που προβάλλει πολλές κι ενδιαφέρουσες ταινίες, τις πιο πολλές από τις οποίες θα ήταν αδύνατο να παρακολουθήσουν αλλιώς οι Έλληνες κινηματογραφόφιλοι. Δεν παύω ωστόσο να νοσταλγώ την εποχή που η ελληνική ταινία ήταν στο επίκεντρο του προγράμματος.

Τίμων Κουλμάσης,
σκηνοθέτης του Πριν τη νύχτα

Βλέπουμε ταινίες που δεν μπορούμε να δούμε αλλού, όχι μόνο ελληνικές ή βαλκανικές αλλά γενικά ενός

κινηματογράφου δημιουργών που σήμερα απειλείται. Τα αφιερώματα σε καλλιτέχνες γνωστούς μα με μικρή διανομή - όπως στον A.Sokurov, Bela Tarr, J.D. Pollet, V. Erice .. και άλλους, αξίζουν και μόνο αυτά το ταξίδι. Το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης έχει επίσης και μια λειτουργία καθρέφτη. Δείχνει στην Ελλάδα που είναι θύμα - οικειοθελώς - του ιμπεριαλισμού κάποιων μεγάλων αμερικάνικων εταιριών διανομής, ότι υπάρχει ακόμα ένας ανεξάρτητος κινηματογράφος αξιώσεων κι αποδεικνύει στους ξένους ότι ένας νέος ελληνικός κινηματογράφος, με λίγη βοήθεια είναι αλήθεια, γεννιέται. Θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο Μισέλ Δημόπουλος έκανε μια απίστευτη δουλειά όλα αυτά τα χρόνια.

Γιάννης Ζουγανέλης
ηθοποιός στο Φτάσαμε!

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες της νοοτροπίας της αγοράς, της εθνοφοβίας, του

κρατισμού κλπ, αποτελεί εξαίρεση. Πρώτα-πρώτα, εμπνέεται από την ελευθερία που έχει η Θεσσαλονίκη. Δεύτερον, το διοργανώνουν άνθρωποι που σέβονται το παρελθόν. Τρίτον, το κοινό συμμετέχει στη διαδικασία, έχει ψυλλιατεί ότι κάτι τρέχει. Και, βεβαίως, έχει ωφεληθεί πολύ και η Θεσσαλονίκη - με τόσες εκδηλώσεις, παρεμβάσεις που γίνονται με αφορμή το Φεστιβάλ, και τόσο κόσμο που συρρέει.

Μπέτυ Βαλάση
ηθοποιός στο Χαιρέτα μας τον πλάτανο

Μία-δύο φορές έχω ανέβει -τη μία, το 1986, ήμουν στην επιτροπή των βραβείων. Ο θεσμός είναι καλός, αρκεί

να πραγματοποιείται με τα σωστά κίνητρα - καταλαβαίνετε καλά τι θέλω να πω.

Τάκης Σπυριδάκης,
ηθοποιός στην Ουτοπία

Αναμφίβολα έχει ξεπεράσει το ζοφερό παρελθόν του. Ο κάθε καλλιτέχνης θέλει το φεστιβάλ να ταυτίζεται με τις δικές του απόψεις. Μέγα λάθος! Όμως και οι υπεύθυνοι του φεστιβάλ πρέπει να λειτουργήσουν έξω από τις

προσωπικές τους επιθυμίες και προτιμήσεις για να καταξιωθεί το φεστιβάλ σαν ένα σημαντικό κινηματογραφικό γεγονός.

Γιάννης Σολδάτος,
σκηνοθέτης του Ένας
άνθρωπος παντός καιρού

Πλέον είμαι παράγοντας του Φεστιβάλ. Τόσα χρόνια ανεβαίνω στο Φεστιβάλ και φέτος έρχομαι

περισσότερο για άλλα πράγματα παρά για την ταινία. Θα έλεγα ότι είμαι ταυτισμένος με το Φεστιβάλ

Μαρία Πρωτόπαππα,
ηθοποιός στο Πριν τη νύχτα

Το φεστιβάλ δεν το έχω ζήσει ποτέ από πολύ κοντά. Πάντως εκ του αποτελέσματος φαίνεται ότι προσφέρει μια πρόκληση για τους δημιουργούς και ιδιαίτερη κινητικότητα στο χώρο του ελληνικού σινεμά. Απ' ότι ακούω άλλοι το χαίρονται, άλλοι γκρινιάζουν.. όλοι κάποιο δίκιο θα 'χουν. Όμως, ξέρω πως κάποιοι δουλεύουν πολύ σκληρά για να λειτουργήσει και εν τέλει οι διαμαρτυρόμενοι δεν βλέπω να ...μη συμμετέχουν.

Βασίλης Μαζωμένος,
σκηνοθέτης του Λόγοι και
αμαρτήματα

Χρόνια υποστηρίζω τον πλήρη διαχωρισμό των Κρατικών Βραβείων από το Διεθνές Φεστιβάλ

Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, για το καλό και των δυο φορέων. Το Φεστιβάλ πρέπει να αυτονομηθεί και έτσι ο χαρακτήρας του να γίνει πιο σαφής. Παράλληλα πρέπει να επιδιωχθεί η ενδυνάμωση της ελληνικής ταινίας, με μια σειρά μέτρων που αφορούν και την ετήσια προβολή της σε θεσμικό επίπεδο.

Γιώργος Μουζακίτης,
διευθυντής παραγωγής στη
Χειμωνιάτικη νοσταλγία

Σίγουρα για εμάς τους παλιότερους, Ελληνικό Φεστιβάλ δεν υπάρχει. Και αυτή ήταν μια συνειδητή επιλογή που ακολούθησε το δώδεκο των ταινιών μικρού μήκους από την Θεσσαλονίκη. Είχα προσωπικά επισημάνει τον κίνδυνο σε παράγοντες της πόλης και του χώρου ήδη από την αρχή του '90. Αυτό που μένει ως προς τις Ελληνικές ταινίες είναι μια υποβοήθηση της κοσμικής Αθήνας προς την κοσμική

είπαν για το Φεστιβάλ...

Θεσσαλονίκη, για κάποιες νεκρές μέρες του χρόνου και κάποιο κομμάτι τηλεοπτικού χρόνου προς κάλυψη. Όσο για το διεθνές του πράγματος δεν μπορώ να έχω άποψη, αλλά φαντάζομαι ότι η κουζίνα της Θεσσαλονίκης θα αποτελέσει σίγουρα μια πρόσθετη επιβράβευση για τους βραβευμένους ξένους μας.

Τάκης Τουλιάτος Σκηνοθέτης του *Quo Vadis?*

Τα αφιερώματα σε συγκεκριμένους σκηνοθέτες, η σύνθεση των επιτροπών απονομής διακρίσεων και η επιλογή ταινιών δείχνουν, από τότε που ξεκίνησε μέχρι και σήμερα, πως πρόκειται για ένα φεστιβάλ φιλικό προς τον κινηματογράφο που, με τον ένα ή άλλο τρόπο, αμφισβητεί δεδομένα και προβάλλει τη διαφορετικότητα. Μακάρι να μπορέσει, να συνεχίσει με την ίδια τόλμη.

Γιάννης Μποσταντζόγλου ηθοποιός στο *Quo Vadis?*

Το Φεστιβάλ βρίσκεται τώρα σε καλύτερη βάση. Γίνονται καλύτερες μετακλήσεις, είναι πιο οργανωμένο, πιο διεθνές. Έχει το κύρος ενός σοβαρού Φεστιβάλ. Παλιά ήταν πιο αλαλούμ, αλλά ίσως και πιο υγιές.

Κώστας Χαράλαμπος, σκηνοθέτης του *Αγάπη στα 16*

Θεωρώ τον εαυτό μου τον πλέον ακατάλληλο να απαντήσει στην ερώτηση αυτή. Έχω πολλά χρόνια να έρθω στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω όλες εκείνες τις παραμέτρους που θα μου επέτρεπαν να βγάλω μια σωστή κρίση για το συγκεκριμένο θεσμό. Βλέποντας τα πράγματα από μακριά με την ελαφρότητα της απόστασης και την άγνοια των παραμέτρων θα έλεγα (και συγχωρέστε μου αυτή την αυθάδεια), ότι μου αρέσει που το φεστιβάλ έχει ανοιχτεί στον κόσμο και έχει γίνει διεθνές.

Δημήτρης Μακρής, σκηνοθέτης του *Χαιρετίσματα στον πλάτανο*

Αυτό που συμβαίνει, ότι δηλαδή το Φεστιβάλ δεν δίνει βραβεία αλλά αυτά είναι αποφασισμένα από πριν, είναι το καλύτερο. Είναι μια φέστα, μία γιορτή του κινηματογράφου. Εγώ θα ήθελα τα βραβεία που δίνονται να μην έχουν καμία σχέση με το Φεστιβάλ, να προβάλλονται απλώς οι ελληνικές ταινίες. Όμως αυτό δεν γίνεται, γιατί δεν θα βρει πόρους.

Μιχάλης Γαλανάκης φωτογραφία, μοντάζ, ήχος, παραγωγή στο *Ένας άνθρωπος παντός καιρού*

Σαν δημιουργός θα ήθελα εκτός από την ενίσχυση της προβολής, να υπάρξει αντίστοιχο, αν όχι μεγαλύτερο, ενδιαφέρον για την τόνωση της παραγωγής.

Κώστας Αϊνιάν, σκηνοθέτης της *Χειμωνιάτικης νοσταλγίας*

Θεωρώ ότι το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης είναι ένας πάρα πολύ καλός θεσμός και νομίζω ότι είναι καταξιωμένος, και στο εξωτερικό και στο εσωτερικό. Αυτό είναι θετικό, τόσο για το ίδιο το Φεστιβάλ όσο και για την Ελλάδα.

Σταύρος Τσιώλης, σκηνοθέτης του *Φτάσαμε!*

Αύγουστε, καλέ μου μήνα, να'σουν δυο φορές το χρόνο!

Επιμέλεια: Γιάννης Παλαβός

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, το 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης διοργανώνει τη **Δευτέρα 29 Νοεμβρίου 2004**, ημέρα απονομής των Κρατικών Κινηματογραφικών Βραβείων Ποιότητας του ΥΠΠΟ, επαναληπτικές προβολές ελληνικών ταινιών στην **Αποθήκη 1** και **Αποθήκη Δ**. Το πρόγραμμα προβολών έχει ως εξής:

Αίθουσα ΤΖΟΝ ΚΑΣΣΑΒΕΤΗΣ

- 12:30** *Αληθινή ζωή*, Πάνος Χ. Κούτρας
- 15:00** *Χειμωνιάτικη νοσταλγία*, Κώστας Αϊνιάν
- 17:30** *Τεστοστερόνη*, Γιώργος Πανουσόπουλος
- 20:00** *Φτάσαμε!...*, Σταύρος Τσιώλης
- 22:30** *Μη φεύγεις*, Αλέξης Πανταζούδης

Αίθουσα ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ

- 12:30** *Hardcore*, Ντένης Ηλιάδης
- 15:00** *Χαιρετά μας τον πλάτανο*, Δημήτρης Μακρής
- 17:30** *Αλεμάγια*, Ηλίας Γιαννακάκης
- 20:00** *Η σκόνη που πέφτει*, Τάσος Ψαρράς
- 22:30** *Quo Vadis*, Δημήτρης Τουλιάτος

Αίθουσα ΦΡΙΝΤΑ ΛΙΑΠΠΑ

- 13:00** *Μασσαλία, μακρινή κόρη*, Μάρκος Γκαστίν
- 15:00** *Πριν τη νύχτα*, Τίμων Κουλμάσης
- 17:00** *Είναι ο θεός μάγισσας*, Στέργιος Νιζήρης
- 19:00** *Μετεωρίτες*, Γιάννης Μαυρογένης
- 21:00** *Ουτοπία*, Γιώργος Καρυπίδης
- 23:00** *CC TV*, Βασίλης Κατσίκης

Αίθουσα ΤΩΝΙΑ ΜΑΡΚΕΤΑΚΗ

- 12:00** *Φωνή Αιγαίου*, Λυδία Καρρά
- 13:15** *Ιερός Βράχος*, Μυρτώ Παράσχη
- 15:00** *Λόγοι και αμαρτήματα*, Βασίλης Μαζωμένος
- 17:30** *Μαραθώνιος*, Αντώνης Κόκκινος
- 20:00** *Rakushka*, Φωτεινή Σισκοπούλου
- 22:30** *Αγάπη στα 16*, Κώστας Χαράλαμπος

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Στρογγυλό τραπέζι με θέμα **«Από το βιβλίο στην οθόνη»** οργάνωσε χθες στην Αποθήκη Γ του Λιμένος Θεσσαλονίκης το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου (ΕΚΕΒΙ), στο πλαίσιο της συμμετοχής του στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης οι συμμετέχοντες ανέλυσαν τα προβλήματα, αλλά και τις προκλήσεις της κινηματογραφικής μεταφοράς λογοτεχνικών βιβλίων.

Στη συζήτηση συμμετείχαν ο συγγραφέας-σεναριογράφος, **Θανάσης Βαλτινός**, η κινηματογραφική παραγωγός **Δέσποινα Μουζάκη**, ο πρόεδρος του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου **Δημήτρης Νόλλας**, ο σκηνοθέτης **Ντένης Ηλιάδης** και ο συγγραφέας **Γιώργος Σκαμπαρδώνης**. Τη συζήτηση συντόνισε ο διευθυντής του περιοδικού «Σινεμά» και υπεύθυνος προγραμματισμού του δικτύου αιθουσών του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου, **Χρήστος Μήτσος**. «Η σχέση λογοτεχνίας και σινεμά είναι μια παλιά σχέση» είπε ο διευθυντής του Φεστιβάλ, **Μιχάλης Δημόπουλος**, ανοίγοντας τη συζήτηση. «Ένα βιβλίο», συνέχισε, «είναι πολλές φορές το πρώτο υλικό ενός σεναρίου. Η κινηματογραφική τέχνη συνομιλεί και συνεργάζεται με το μυθιστόρημα», είπε χαρακτηριστικά.

Βραβείο μεταφοράς

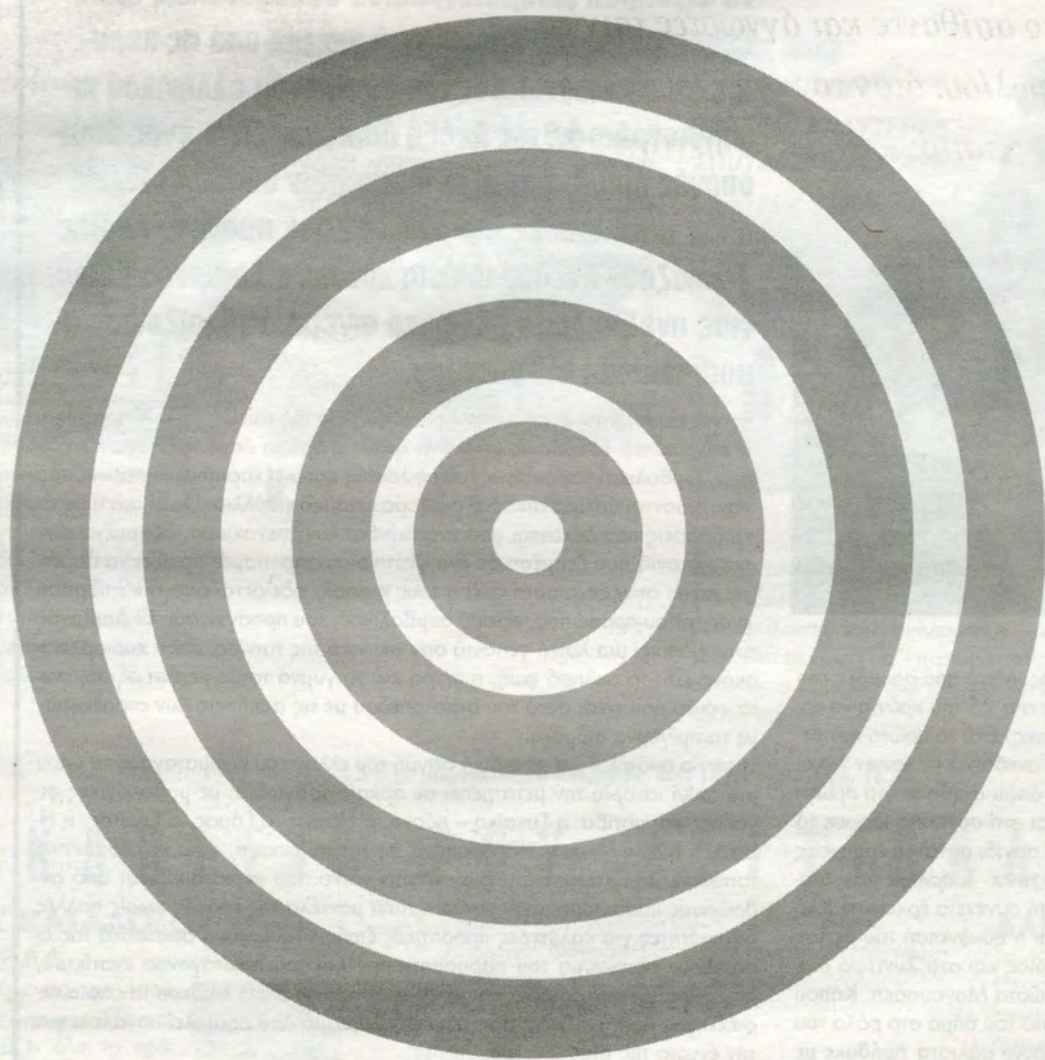
Ο πρόεδρος του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου, **Δημήτρης Νόλλας** ξεκίνησε την τοποθέτησή του ανακοινώνοντας τη θέσπιση ενός επίσιου διαγωνισμού από το Κέντρο που θα επιβραβεύει με **7000 ευρώ** την καλύτερη διασκευή βιβλίου για την παραγωγή ταινιών μεγάλου μή-

κους και με **3000 ευρώ** για ταινίες μικρού μήκους. Στις αρχές της νέας χρονιάς θα ανακοινωθούν τα μέλη της κριτικής επιτροπής, ενώ τα σενάρια θα υποβάλλονται μέχρι τις **30 Ιουνίου**.

«Επιδίωξή μας είναι τα λογοτεχνικά έργα να αποτελέσουν μια στέρεη βάση σεναρίων και παράλληλα να αναδείξουμε το ελληνικό βιβλίο», τόνισε ο κ. Νόλλας. Το μεγαλύτερο μέρος στη συζήτηση που ακολούθησε αφιερώθηκε στις δυσκολίες μεταφοράς ενός λογοτεχνικού κειμένου στη μεγάλη οθόνη, δυσκολίες που σχετίζονται τόσο με την πιστή απόδοση του βιβλίου, όσο και με άλλες διαδικασίες, όπως η αγορά των πνευματικών δικαιωμάτων. «Το σινεμά είναι μια τέχνη με αυτόνομη γλώσσα, ξεχωριστή από τη λογοτεχνία», σημείωσε ο **Θανάσης Βαλτινός**. «Το σινεμά δανείστηκε πολλά βιβλία και σχεδόν όλα τα κλασικά έργα έχουν μεταφερθεί στον κινηματογράφο. Αυτό το συμπεριερί δεν είχε παντα καλά αποτελέσματα. Το κοινό θεωρεί ότι το σινεμά και η λογοτεχνία είναι παραπλήσια πράγματα. Δεν είναι, όμως, έτσι. Σε ένα βιβλίο υπάρχουν πολλά πρόσωπα, στοχασμοί, περιστατικά που δεν μπορούν να χωρέσουν σε μια ταινία. Για παράδειγμα έχουν μεταφερθεί στον κινηματογράφο το «Πόλεμος και Ειρήνη» και το «Δρ. Ζιβάγκο». Οι ταινίες ήταν μέτριες ως κακές. Υπήρξαν όμως εξαιρετικά καλές ταινίες με πηγή την παρά-λογοτεχνία, όπως το φιλμ νουάρ. Δεν έχω δει καλή ταινία από ένα καλό μυθιστόρημα», επισήμανε ο κ. Βαλτινός. «Ένα βιβλίο», ανέφερε, «δεν είναι έτοιμο σενάριο. Μετατρέποντας ένα κείμενο σε εικόνα διαπιστώνεις ότι τα πράγματα είναι δύσκολα».

είμαστε ελληνοκεντρικοί!

Το «κέντρο» στηρίζει την ελληνική ταινία

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269

e-mail: info@gfc.gr www.gfc.gr

Miklos Jancsó

Ένας από τους πιο σημαντικούς ευρωπαίους σκηνοθέτες, ο Miklos Jancsó είναι ο πρόεδρος της φετινής Κριτικής Επιτροπής. Ο 83άχρονος Ούγγρος σκηνοθέτης έχει σπουδάσει νομικά και κατά τη διάρκεια της πολύχρονης καριέρας του γυρίζει πάνω από 60 ταινίες, σε πολλές από τις οποίες γράφει το σενάριο αλλά και συμμετέχει ως ηθοποιός. Κάποιες από αυτές σημάδεψαν τον κινηματογράφο, όπως ο *Κόκκινος Ψαλμός το 1971*, την εποχή που η Ουγγαρία έβγαине από μια ταραγμένη φάση της ιστορίας της. Με τη χαρακτηριστική πίπα του στο χέρι και με ήρεμη φωνή απαντά στις ερωτήσεις.

Ο ρόλος της συμβολικής γλώσσας

Στην εποχή μου δεν μπορούσαμε να μιλήσουμε ξεκάθαρα για τα κοινωνικά προβλήματα. Γι' αυτό χρησιμοποιούσαμε τη συμβολική γλώσσα. Σε μια ελεύθερη χώρα είναι αδύνατο να φανταστούμε την εξουσία να καταπιέζει τους ανθρώπους. Έτσι σήμερα αυτός ο συμβολικός λόγος δεν μπορεί να εκφράσει τίποτα. Υπάρχουν βέβαια ωραίες ταινίες με συμβολισμούς. Όμως η συμβολική γλώσσα είναι πλέον άχρηστη για να εκφράσει τα κοινωνικά προβλήματα γιατί τώρα μπορούμε να μιλάμε ξεκάθαρα γι' αυτά. Δεν υπάρχει λόγος να τα κρύβουμε. Ο συμβολισμός δεν είναι ο ίδιος με εκείνης της εποχής. Η ελευθερία δίνει τη δυνατότητα να συζητήσουμε τα προβλήματα. Χρησιμοποιούμε το συμβολισμό όταν δε θέλουμε να μιλήσουμε γι' αυτά. Υπάρχει ελευθερία στον κινηματογράφο. Όμως καμιά φορά αυτή εξαρτάται από το χρήμα γιατί παίζουν πολλά πράγματα ρόλο, όπως η διανομή στις αίθουσες.

Ο πολιτικός κινηματογράφος

Ο κινηματογράφος αγγίζει πάντα την πολιτική εφόσον ασχολείται με τα κοινωνικά προβλήματα. Ακόμη και όταν βλέπουμε μια ταινία στην οποία δε συμβαίνει τίποτα, που δείχνει ίσως μια οικογένεια, θεωρώ ότι και αυτή είναι μια πολιτική ταινία. Πιστεύω πως ο κινηματογράφος δεν μπορεί να αλλάξει την κοινωνία. Μπορεί να τη βοηθήσει προς κάποια κατεύθυνση. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ότι γίνονται και ταινίες προπαγάνδας. Εξαρτάται από το πώς θα χειριστούμε την εικόνα.

Εθνογραφικά στοιχεία

Στην Ευρώπη και κυρίως στην Ανατολική, υπάρχει μεγάλη επιρροή από την πολιτιστική παράδοση. Έτσι ο πολιτισμός γυρνάει μέσα στον κινηματογράφο. Ο λαϊκός ήχος, ο χορός, η γλώσσα μας, που είναι διαφορετική από των

άλλων, μπορεί να περιορίσει την ταινία. Οι Αμερικάνοι, ας πούμε, χρησιμοποιούν την παγκόσμια γλώσσα. Αλλά αυτό είναι άλλο πράγμα από αυτό που κάνουμε εμείς. Στο δικό μας κινηματογράφο επιστρέφει συνέχεια ο αρχαίος πολιτισμός. Είναι σίγουρα διαφορετικός και πιο ενδιαφέρον από τους άλλους.

Παγκοσμιοποίηση

Η παγκοσμιοποίηση εξαρτάται από την αμερικανική εξουσία. Όπως και στον κινηματογράφο, όπου κάνουν πράγματα για να κερδίσουν, για το χρήμα. Υπάρχουν διάφορα είδη ταινιών. Με κάποια μπορεί να διασκεδάσουμε, με άλλα να μαθαίνουμε καινούργια πράγματα. Υπάρχει ο κινηματογράφος της πάλης που μπορεί να εκφράζει τη δικαιοσύνη ή την ελευθερία στις χώρες που δεν υπάρχει. Οι ταινίες είναι πολύ διαφορετικές μεταξύ τους.

Η χρησιμότητα της longue-séquence

Η longue-séquence μας δίνει τη δυνατότητα κατά τη διάρκεια που βλέπουμε μια ταινία να σκεφτόμαστε. Η longue-séquence δεν είναι βίαιη, ενώ το μοντάζ μπορεί να γίνει βίαιο και να επηρεάσει πολύ τον θεατή. Στην εποχή μας αφήναμε το κοινό να προβληματιστεί πάνω στην ταινία. Αυτό ήθελα κι εγώ να παρουσιάσω στην οθόνη. Υπάρχουν σήμερα κάποιοι που γυρίζουν με την παλιά μέθοδο. Για παράδειγμα, ο Béla Tarr, ένας μεγάλος σκηνοθέτης, γυρίζει τέτοια πλάνα. Πηγαίνει κόντρα στο κυρίαρχο ρεύμα.

Ο κινηματογράφος της Ουγγαρίας

Δεν ξέρω τι μέλλον έχει ο ουγγρικός κινηματογράφος πάντως τώρα κάνουμε πολλές ταινίες, έχουμε και ένα Φεστιβάλ τέλος Ιανουαρίου. Γίνονται περίπου 30 ταινίες το χρόνο.

Οι ταινίες

Υπάρχουν ταινίες που μιλάνε για τα προβλήματα μιας κοινωνίας, που έρχονται από χώρες

όπου υπάρχει καταπίεση. Δεν μπορούμε να τις κατηγοριοποιούμε ούτε να τις κρίνουμε. Δεν υπάρχουν συγκεκριμένοι κανόνες και δεν υπάρχει λόγος να ψάχνουμε κάποιον ορισμό, να καταλάβουμε τι ακριβώς συμβαίνει. Υπάρχουν πολλοί νέοι που κάνουν ταινίες σχεδόν ιδιοφυείς, ενδιαφέρουσες, ωραίες.

Εικόνα και λόγος

Υπάρχουν ταινίες με πολύ λόγο που μπορεί να είναι το ίδιο ενδιαφέρουσες με αυτές όπου χρησιμοποιούμε τις εικόνες. Χρησιμοποιώντας τις εικόνες μπορούμε να κάνουμε ταινίες χωρίς να βάλουμε ούτε μια λέξη. Άλλες εκφράζονται με την εικόνα και άλλες με το διάλογο. Το '30, όταν περάσαμε στον ομιλούντα

κινηματογράφο, άλλαξε απλά η μέθοδος. Εμένα μ' αρέσει πολύ ο κινηματογράφος της εικόνας. Τον προτιμώ.

Ο κινηματογράφος της τέχνης

Οι νέοι αρχίζουν τελευταία να αγαπούν τον λεγόμενο κινηματογράφο της τέχνης. Πριν ήταν πολύ επηρεασμένοι από το αμερικάνικο κύμα. Πιστεύω πως υπάρχει ένα νέο κοινό που αγαπάει τις διαφορετικές ταινίες.

Για το Φεστιβάλ

Είναι η πρώτη φορά που έρχομαι και το βρίσκω γοητευτικό. Είναι ένα Φεστιβάλ της νεότητας.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάκη

TV5: tout un monde de cinéma

Partenaire des films francophones en compétition

Retrouver toute l'actualité du cinéma:
"les yeux dans l'écran", tous les mercredis à 21h05

partenaire officiel

TV5

www.tv5.org

“Ο κινηματογράφος αγγίζει πάντα την πολιτική εφόσον ασχολείται με τα κοινωνικά προβλήματα. Ακόμη και όταν βλέπουμε μια ταινία στην οποία δε συμβαίνει τίποτα, που δείχνει ίσως μια οικογένεια, θεωρώ ότι και αυτή είναι μια πολιτική ταινία.”

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

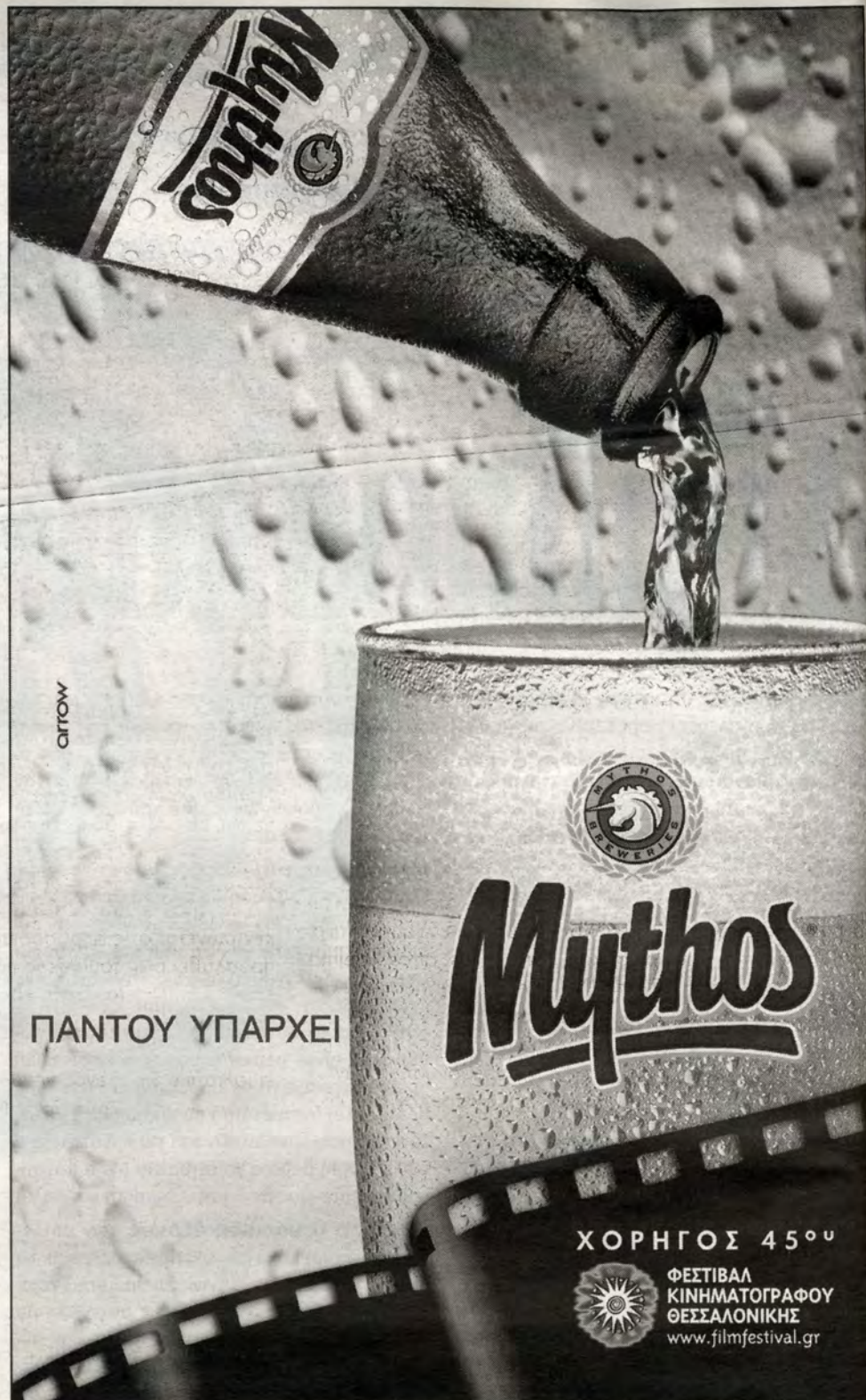
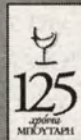
Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελιγμένης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολόκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προάγουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στηρίζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

www.boutari.gr

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

ΧΟΡΗΓΟΣ 45°

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Με καριέρα ενός Ευρωπαίου σκηνοθέτη στις ΗΠΑ

Η πρώτη μας συνάντηση ήταν πριν από οκτώ χρόνια, όταν συμμετείχε στο διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ με την πρώτη του ταινία *Πολίτης Ρουθ*. Από τότε, υπέγραψε τέσσερις ταινίες με τα μεγάλα στούντιο, σκηνοθέτησε τον Τζακ Νίκολσον στο *Σχετικά με τον Σμιτ*, χαρίζοντας του έναν από τους πιο σημαντικούς ρόλους στην καριέρα του, και σήμερα θεωρείται από τους σημαντικούς σκηνοθέτες του ανεξάρτητου αμερικάνικου κινηματογράφου. Φέτος είναι και πάλι εδώ ως μέλος της Κριτικής Επιτροπής και μας τιμάει με την παρουσία του, όπως τον τιμούμε κι εμείς.

Alexander Payne

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΙΩΣΗ

Είναι πάντα δύσκολο να κάνω τις ταινίες που θέλω. Αφότου έκανα το *Πολίτης Ρουθ*, γύρισα το *Election* που ήταν πάρα πολύ δύσκολο φιλμ για να γίνει. Μετά, το *Σχετικά με τον Σμιτ*, που ήταν κάπως πιο εύκολο. Αλλά μόνο τώρα, μετά από τόσα χρόνια, νιώθω τελικά πιο σίγουρος για τον εαυτό μου ότι θα βρω χρηματοδότηση για τις ταινίες μου. Τα χρήματα δεν είναι το βασικό πρόβλημα αυτή τη στιγμή. Προσπάθησα να κάνω αυτά τα προσωπικά φιλμ, σε μια δύσκολη εποχή για το αμερικάνικο σινεμά. Μια εποχή όπου δεν έχει σημασία η ποιότητα των ταινιών, αλλά η ύπαρξη στοιχείων εμπορευσιμότητας σε μια ταινία. Αναφέρομαι κυρίως στους παραγωγούς και τους διανομείς. Έτσι, όταν προσπαθείς να κάνεις ταινίες που δεν είναι εύκολο να πουληθούν, είναι πάντα δύσκολα. Τώρα όμως, έχω τέσσερα φιλμ που μπορώ να τους υποδείξω και που ο κόσμος ξέρει, τα οποία ήταν αστεία, είχαν stars και έβγαλαν χρήματα. Ή τουλάχιστον δεν έχασαν χρήματα.

ΟΠΩΣ Ο ΓΟΥΝΤΙ ΑΛΕΝ

Κάνω τις δικές μου ταινίες με πολύ μεγάλη ελευθερία και έλεγχο πάνω στη δημιουργική διαδικασία. Ελέγχω το καστ μου, έχω τον πρώτο και τελευταίο λόγο στο μοντάζ... Έχω την καριέρα ενός Ευρωπαίου σκηνοθέτη στην Αμερική, κάτι που είναι πολύ σπάνιο. Ονειρεύομαι μια καριέρα σαν του Γούντι Άλεν. Δεν λέω φυσικά ότι είμαι ο Γούντι Άλεν. Αλλά όταν είσαι νέος σκηνοθέτης, σκέφτεσαι ποιανού την καριέρα θα ήθελες ιδανικά να έχεις, αν ο Θεός σου έδινε αυτό που θέλεις. Εγώ σκέφτομαι τον Γούντι Άλεν. Για πολλούς λόγους. Κάνει τις ταινίες που θέλει, γράφει τα δικά του σενάρια, του δίνουν τα λεφτά για να τις κάνει, κάποια είναι μεγάλα hits, κάποια απλά επιτυχίες... Επίσης, ο Ρόμπερτ Άλτμαν. Είναι ένας σκηνοθέτης που συνεχίζει να μένει πιστός στον εαυτό του. Θέλω να έχω μια καριέρα όπου πάντα θα κάνω ταινίες επειδή θα εμπνέομαι από κάτι.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Ξέρετε γιατί είμαι αισιόδοξος; Γιατί μπορώ και κάνω τις ταινίες που θέλω. Είμαι αισιόδοξος λοιπόν αυτή στιγμή και από το σημείο που βρίσκομαι στην καριέρα μου, αλλά κι ε-

πειδή βλέπω προς ποια κατεύθυνση πηγαίνει το αμερικάνικο σινεμά. Πρώτον, τα μεγάλα εμπορικά φιλμ περνούν μια μικρή κρίση. Τα στούντιο βγάζουν ταινίες όπως το *Catwoman* ή ταινίες με τον Τραβόλτα αλλά δεν προσελκύουν το κοινό που συνήθιζαν να προσελκύουν. Έτσι χρειάζονται νέο αίμα. Όπως συνήθως λέω, «όταν το κτήνος πεθαίνει, χρειάζεται νέο αίμα». Έτσι, οι πόρτες ανοίγουν σιγά σιγά για να μπουκνέ μέσα νεότεροι σκηνοθέτες. Και δεύτερον, επειδή η πολιτική μας κατάσταση είναι τόσο άσχημη. Και θα γίνει ακόμα χειρότερη, τώρα που επανεκλέξαμε τον Μπους. Πιστεύω ότι οι καλλιτέχνες πρέπει να εμπλακούμε. Είναι ευθύνη μας. Όχι μόνο οι σκηνοθέτες, αλλά και οι συγγραφείς, οι ζωγράφοι, οι ποιητές, οι μουσικοί. Και πιστεύω ότι οι άνθρωποι του κινηματογράφου στην Αμερική, παρόλο που εξουσιάζεται από πολυεθνικές επιχειρήσεις, θα δουν ότι υπάρχει απαίτηση, ότι υπάρχει ένα κοινό για πολιτικά και ανθρώπινα φιλμ. Πάντα υπήρχε ένα ποσοστό αηδιών. Το μόνο που θέλω είναι ένα μεγαλύτερο ποσοστό καλύτερων ταινιών.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

Δεν μπορείς να συμπεριφέρεσαι στις ταινίες σαν να είναι καλαμπόκι, βοδινό, ή μικροτσιπ. Είναι ο πολιτισμός μας, αυτό που είμαστε ως άνθρωποι. Αλλά πρέπει να είμαι αισιόδοξος γιατί ο πολιτισμός δεν είναι ποτέ στατικός. Όλα πάντα κινούνται, όπως η άμμος στην έρημο. Όχι πως οι μεγάλες επιχειρήσεις θα εξαφανιστούν. Αλλά οφείλουμε να βρούμε περισσότερο ανθρωπισμό μέσα στο σινεμά μας. Και αυτό αρχίζει να γίνεται. Υπάρχει μια ολόκληρη γενιά σκηνοθετών όπως εγώ, γύρω στα 40, που ήμασταν έφηβοι τη δεκαετία του '70 όπου το αμερικάνικο σινεμά ήταν πιο ανθρώπινο. Και τώρα είμαστε σε θέση να κάνουμε ταινίες. Και τέτοιες ταινίες θέλουμε να κάνουμε.

ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΙΝΕΜΑ

Έχω μιλήσει για το θάνατο των εθνικών κινηματογραφιών σε όλο τον κόσμο, εξαιτίας του αμερικάνικου οικονομικού, πολιτιστικού και πολιτικού ιμπεριαλισμού, το οποίο είναι α-

λήθεια. Υποφέρουμε όμως κι εμείς στην Αμερική από αυτό, τόσο ως κινηματογραφιστές όσο και ως κινηματογραφικό κοινό γιατί μέχρι σήμερα δεν είχαμε ταινίες που να μιλάνε για τον εαυτό μας. Δεν είχαμε ταινίες για τους Αμερικάνους. Είχαμε αμερικάνικα φιλμ που είναι καρτούν. Χρειαζόμαστε ένα εθνικό σινεμά κι εμείς. Όλοι στον κόσμο, στον πλανήτη, χρειαζόμαστε το εθνικό μας σινεμά. Ταινίες που μιλάνε για τους εαυτούς μας. Τυχαίνει να είμαι Αμερικανός -έπεσα ως «αλεξιπτωτιστής» στην Αμερική όταν ήμουν μικρός- αλλά έχω τις ίδιες ανησυχίες με τους σκηνοθέτες σε όλο τον κόσμο. Πώς να πολεμήσω αυτό τον κυρίαρχο καταναλωτισμό γιατί κάνει κακό στον πολιτισμό μας.

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Λατρεύω τους ηθοποιούς. Δίνω ιδιαίτερη προσοχή σε όλες τις πλευρές της κινηματογραφικής δημιουργίας, από το οπτικό στυλ έως τον ήχο, αλλά το πιο σημαντικό πράγμα την ώρα της σκηνοθεσίας είναι οι ηθοποιοί. Γιατί μπορείς να έχεις την πιο όμορφη λήψη, την πιο όμορφη ατάκα αλλά αν η ηθοποιία είναι κακή, το κοινό θα μείνει σ' αυτό. Στην κακή ερμηνεία. Είναι τόσο ωραίο να δουλεύεις με καλούς ηθοποιούς, γιατί φέρνουν ζωή στους χαρακτήρες.

ΜΕ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡΙΣΤΑ

Έχω ένα ντοκιμαντερίστικο ένστικτο για τις ταινίες μου. Μπορεί να κάνω κωμωδίες και μυθοπλασίες αλλά πάντα με ενδιαφέρει η σύνδεση με την πραγματικότητα. Δεν μου αρέσει να γυρίζω στο στούντιο, θέλω να βγαίνω έξω στον κόσμο και σε πραγματικούς χώρους.

ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Είμαι πολύ ευτυχισμένος που ξαναγύρισα στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, μετά από οκτώ χρόνια. Είχα περάσει καταπληκτικά τότε, όπως περνάω καταπληκτικά και τώρα. Είχα δει πολλές ταινίες τότε, όπως και τώρα. Και εκτιμώ πολύ την υποστήριξη ανθρώπων όπως ο Μισέλ Δημόπουλος και ο Δημήτρης Επίδης που έχουν κάνει σκοπό της ζωής τους την ανακάλυψη νέων κινηματογραφικών ταλέντων, στην Ελλάδα και στον κόσμο. Αυτό βοηθάει πολύ τόσο τους σκηνοθέτες όσο και το κοινό. Να βρεθούν μαζί, να «αγγίξουν» ο ένας τον άλλον. Είναι μια πάρα πολύ σημαντική λειτουργία. Και είναι αληθινά ενδιαφέρον να βλέπεις ότι αυτή η λειτουργία έχει παραμείνει η ίδια στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Οι εκδόσεις του 45ου Φεστιβάλ

17:30
γραφείο

17:40
σινεμά

παίζει κέντρο!

 ΖΟΔΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
C I N E P L E X

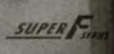
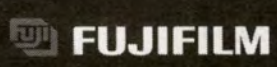
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

www.odeon.gr

FUJICOLOR
MOTION
PICTURE
FILMS

Θα δώσει χρώμα
στο όνειρό σου.

ΔΙΑΘΕΣΗ:
KaBel CINE-TV PRODUCTIONS & SALES

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ 1 ΧΑΛΑΝΔΡΙ 152 34
ΤΗΛ.: 210 6858033-210 6858034 (FAX)
e-mail: kabel2@otenet.gr

Μια νύκτα χωρίς φεγγάρι / Nata pa hene
του Artan' Arolli (Αλβανία/Γαλλία, 2004)

Ένας ηλικιωμένος άνδρας και η νεαρή εγγονή του εγκαταλείπουν το χωριό τους κάπου στην ύπαιθρο της Αλβανίας. Ακολουθώντας τα ίχνη και άλλων πριν απ' αυτούς, κατευθύνονται προς την δάσος αναζητώντας μια καλύτερη τύχη στην μεταναστευση. Στο τρένο που επιβιβάζονται η Rudina θα γνωριστεί μ' ένα νεαρό, τον Gjergji. Κατά έναν απρόοπτο τρόπο σε μια στάση το νεαρό ζευγάρι θα ξεχαστεί χάνοντας το τρένο. Αγώνοντας για την τύχη της εγγονής του, ο ηλικιωμένος θα την αναζητήσει με ένταση και πάθος. Παράλληλα ο Gjergji και η Rudina, προσπαθώντας να βρουν τον ηλικιωμένο άνδρα, θα κατευθυνθούν προς την πατρίδα απ' όπου ξεκινούν οι παράνομες μεταφορές των μεταναστών προς την Δύση...

Δ.Μ.

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 13:00

Κάτω απ' το παρύθυρό της
Pod njenim oknom

του Metod Pevec (Σλοβενία, 2003)

Η Dusha είναι μια γοητευτική ξανθή δασκάλα κορού. Η ερωτική της ζωή βρίσκεται σε αδιέξοδο αφού βρίσκεται εγκλωβισμένη σε μια σχέση μ' ένα παντρεμένο χωρίς καμιά προοπτική. Ξαφνικά το τελευταίο διάστημα η Dusha αισθάνεται ότι την παρακολουθούν: μικρές αλλαγές στην διαρρύθμιση του διαμέρισμά της, αποκόμματα στο γραμματοκιβώτιο της και τέλος η έντονη αίσθηση μιας απειλής. Σε μια απρόοπτη εξέλιξη των γεγονότων η Dusha θα συλλάβει τον άγνωστο εισβολέα: είναι ένας νεαρός ερωτευμένος μαζί της...

Δ.Μ.

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 18:00

Η εποχή των ψευδαισθήσεων / Iluzija

του Svetozar Ristovski (nΓΔΜ/Αυστρία, 2004)

Ο 13χρονος Marko ζει στην πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας. Ο πατέρας του είναι μέθυσος, η μητέρα του αδιάφορη, οι οικογενειακοί καυγάδες συχνοί. Μοναδικό του καταφύγιο και παρηγοριά σ' αυτήν την άσχημη κατάσταση είναι το γράψιμο: ονειρεύεται την διαφυγή του συμμετέχοντας σ' ένα ποινικό διαγωνισμό. Το θέμα είναι ένας ύμνος για την χώρα του και το έπαθλο ένα ταξίδι στο Παρίσι. Ο Marko ενδιαφέρεται να συμμετέχει από τον δάσκαλο του...

Δ.Μ.

Κυριακή 28 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 20:30

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 17

Ζώντας μετά τον πόλεμο στο Σερράγεβο

Srdjan Vuletic, σκηνοθέτης της ταινίας *Καλοκαίρι στη χρυσή κοιλάδα*

Τι σας ενέπνευσε να κάνετε αυτήν την ιστορία;

Ήθελα να κάνω μια ταινία για την πόλη μου, το Σερράγεβο, σε όλες του τις διαστάσεις. Ήθελα να δείξω εικόνες της πόλης γιατί σήμερα το Σερράγεβο είναι ένα συναρπαστικό σημείο της Ευρώπης. Έτσι θεώρησα σημαντικό να κάνω μια ταινία που να δείχνει πώς είναι να μεγαλώνεις στην πόλη αυτή. Η ιστορία είναι πολύ απλή γύρω από ένα αγόρι που πρέπει να πληρώσει τα χρέη του νεκρού πατέρα του. Για να βρει χρήματα γίνεται ένας μικρός εγκληματίας.

Θα μπορούσε να είναι μια συνηθισμένη ιστορία;

Δεν είναι συνηθισμένη η ιστορία αλλά το γεγονός ότι όλοι κάποια στιγμή βρισκόμαστε υπεύθυνοι για μια πράξη που δεν έχουμε κάνει. Για παράδειγμα πολλοί αμερικανοί νιώθουν αυτή τη στιγμή υπεύθυνοι για ό,τι έκανε ο Μπους στο Ιράκ. Εμείς τους κρίνουμε για τις πράξεις κάποιων άλλων, όχι τις δικές τους. Ήθελα να κάνω μια ταινία για όλη τη γενιά της πρώην Γιουγκοσλαβίας που υποχρεώθηκε να κάνει πράγματα των οποίων το νόημα δε γνώριζε.

Ποια είναι η κατάσταση της κινηματογραφικής παραγωγής στη Βοσνία;

Είμαστε μια μικρή χώρα όπου λίγα χρήματα προορίζονται για την παραγωγή ταινιών. Γίνονται 2-3 ταινίες το χρόνο και άλλες τόσες μικρού μήκους. Η κατάσταση όμως βελτιώνεται γιατί ιδρύσαμε κρατικό Film Fund που δίνει κάποια υποστήριξη, δηλαδή περίπου καλύπτει το 15 % του κόστους παραγωγής. Αυτό ήταν η αρχή για μια ώθηση του κινηματογράφου.

Ποια ήταν η επίδραση του πολέμου στον κινηματογράφο;

Είναι πολύ δύσκολο αυτή τη στιγμή να κάνεις ταινία που δεν θα έχει καμιά σύνδεση με τον πόλεμο. Ακόμη κι αν κάνεις ταινία για τα λουλούδια στο βάζο θα υπάρχει κάποιο πολιτικό μήνυμα μέσα. Η ταινία μου δεν είναι για τον πόλεμο. Δεν θίγει ερωτήματα για το ποιος άρχισε τον πόλεμο, ποιος έφταιγε κτλ. Αφορά το σήμερα. Ο πόλεμος άλλαξε τελείως την εικόνα της χώρας και το πιο ση-

μαντικό είναι ότι άλλαξαν οι άνθρωποι. Η κατάσταση σίγουρα βελτιώνεται και θα γίνει ακόμα καλύτερη με την ένταξη της χώρας στην ΕΕ, αν και έχουμε πολύ δρόμο ακόμα.

Τι περιμένετε από την πορεία της ταινίας;

Η ταινία τελείωσε πέρσι και ήδη έχει διανεμηθεί στις γειτονικές χώρες και σύντομα θα πάει και σε χώρες της δυτικής Ευρώπης. Ελπίζω να αποκτήσει μεγάλο κοινό, αν όχι από τη διανομή, τουλάχιστον από την τηλεόραση και την ελληνική αν είναι δυνατόν. Έχω ήδη ξεκινήσει να δουλεύω την επόμενη ταινία.

Για το Φεστιβάλ

Είναι πολύ καλό γιατί είναι μεγάλο και μικρό ταυτόχρονα. Έχει πολλές προβολές και καλεσμένους αλλά είναι εύκολο να συναντήσεις ανθρώπους που είναι και το πιο σημαντικό από όλα. Αν μπορούσα να αλλάξω κάτι θα ήταν η καλύτερη προώθηση και προβολή των ελληνικών ταινιών σε ένα διεθνές κοινό.

Σαν ξένος στη χώρα του, την Τουρκία

Zeki Demirkubuz, σκηνοθέτης της ταινίας *Η αίθουσα αναμονής*

Ποια είναι η κεντρική ιδέα της ταινίας, που είναι και η τελευταία της τριλογίας;

Στην αρχή είχα στο μυαλό μου τρεις διαφορετικές ιστορίες. Μετά όμως άλλαξα την τελευταία ταινία, την *Αίθουσα αναμονής*. Το βασικό στοιχείο των ταινιών είναι το σκοτάδι. Για την τρίτη ταινία δεν μπορώ να πω ότι είναι ακριβώς μέρος της τριλογίας. Η ταινία ήθελα να έχει ως βασικό θέμα την ανία, το κενό και το τίποτα στη ζωή.

Και το καταφέρατε αυτό;

Πάντα προσπαθώ να πω κάτι με τις ταινίες μου. Είναι πολύ δύσκολο όμως να καταλάβω

τώρα που έχει ολοκληρωθεί αν τα κατάφερα.

Συναντήσατε δυσκολίες στα γυρίσματα;

Όχι ιδιαίτερα. Αλλάστε, πιστεύω πως το μόνο σημείο που μπορεί να παρουσιάσει δυσκολία είναι η επικοινωνία με τους ανθρώπους. Αυτό πήγε μια χαρά και έτσι δεν είχαμε καμιά δυσκολία.

Πώς αντιμετώπισε το κοινό στην Τουρκία την ταινία;

Υπάρχει μια διαφορά σε σχέση με τον τρόπο αντιμετώπισης. Θα έλεγα πως στη χώρα μου, ως σκηνοθέτης, είμαι σαν ξένος. Αυτό

συμβαίνει γιατί κάνω τον κινηματογράφο που ξέρω και πιστεύω. Αυτό το είδος όμως είναι κάπως παράξενο για το κοινό. Για να είμαστε ειλικρινείς αυτό το είδος ταινιών αφορά ένα περιορισμένο κοινό. Για παράδειγμα, ξέρω πως στο Ιράν ο κόσμος δεν βλέπει τις ταινίες του Αμπάς Κιαροστάμι.

Για το Φεστιβάλ

Γενικά τα Φεστιβάλ δε μ' αρέσουν γιατί νιώθω ξένος και δε θέλω να πηγαίνω. Υπάρχουν όμως και εξαιρέσεις. Μια από αυτές είναι η Θεσσαλονίκη. Μ' αρέσει γιατί μοιάζει πολύ με τη Σμύρνη. Νιώθω σαν στο σπίτι μου με όλη αυτή τη φιλική ατμόσφαιρα και τους ανθρώπους. Το πρόγραμμα επίσης είναι πολύ δυνατό.

Ένα αγόρι 14 χρονών από τα Βαλκάνια στο Τόκιο

Marko Konacenic, ηθοποιός της ταινίας *Η εποχή των ψευδαισθήσεων*

Πες μου λίγα λόγια για το θέμα της ταινίας.

Η ιστορία είναι γύρω από ένα αγόρι που τα πάει πολύ καλά στο σχολείο αλλά τελικά η ζωή του δεν εξελίσσεται όπως θα περιμέναμε. Είναι ένα πολύ ταλαντούχο παιδί που καταλήγει να γίνει εγκληματίας. Ονειρευόταν να γίνει συγγραφέας και ο καθηγητής του τού υποσχέται μια υποτροφία για την οποία προσπαθεί πολύ. Τελικά ο καθηγητής δεν τον βοήθησε και όλα τα όνειρά του κατέρρευσαν. Έτσι απελπίζεται και η μόνη λύση είναι να πάρει την τύχη στα χέρια του.

Είσαι μόλις 14 ετών. Ήταν δύσκολη αυτή η εμπειρία;

Πραγματικά ήταν πολύ δύσκολο γιατί είχαμε

πολλά γυρίσματα. Περίπου 12 ώρες την ημέρα. Ήταν πολύ σκληρά αλλά και με πολύ ενδιαφέρον. Το χάρηκα πολύ. Είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζω μια τέτοια κατάσταση και είμαι πραγματικά ενθουσιασμένος. Θα ήθελα να συνεχίσω και να κάνω καριέρα ως ηθοποιός.

Κάνατε κάποια ιδιαίτερη προετοιμασία με το σκηνοθέτη;

Η αλήθεια είναι ότι δεν είχαμε πολύ χρόνο για προετοιμασία γιατί η συμμετοχή μου αποφασίστηκε τελευταία στιγμή. Έτσι προετοιμαζό-

μασταν κάθε μέρα πριν τα γυρίσματα. Ήταν αρκετά δύσκολο αλλά με βοήθησαν πολύ.

Η ταινία παρουσιάζεται σε ευρωπαϊκή πρεμιέρα. Πώς έχει πάει μέχρι τώρα;

Η παγκόσμια πρεμιέρα έγινε στο Τορόντο και ήταν μεγάλη έκπληξη για μας η αποδοχή από το κοινό. Συμμετείχαμε επίσης στο Τόκιο, στο Διαγωνιστικό Τμήμα και θεωρήθηκε ως μια από τις τρεις καλύτερες ταινίες.

Για το Φεστιβάλ

Χαίρομαι πολύ που βρίσκομαι εδώ. Η οργάνωση είναι καταπληκτική.

Συνεντεύξεις: Όλγα Κοζάτση

Accento
TA DI IMPORTAZIONI

η έβδομη τέχνη...

...εχει άρωμα

...καφέ

Vescovi
il caffè è
un'arte
Coffee is an art

Accento

Σόλωνος 62 Θεσ/νίκη Τ.Κ. 54644
Τηλ : 2310 - 889750 Fax : 2310 889751

Vescovi
Caffè
DAL 1927

Vescovi
CAFFÈ SENZA CAFFEINA
SI SERVE ESCLUSIVAMENTE

Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

α σε δω στο everest θα σε δω στο
θα σε δω ο

ΣΕ ΔΩ ΣΤΟ EVEREST θα σε δω

θα σε δω στο everest θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

**θα σε δω στο
everest®**

χορηγός του 45ου Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ
ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ
ΕΥΚΑΡΠΙΑ
ΘΕΡΜΗ
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΚΑΛΟΧΩΡΙ
ΚΟΥΦΑΛΙΑ
ΛΑΓΚΑΔΑΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΥ
ΝΤΕΠΩ
ΠΕΡΑΙΑ
ΣΙΝΔΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΟΥΜΠΑ

Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32
Παννιστών 134, Τ.Κ. 546 27
Εθν. Αμύνης 38, Τ.Κ. 546 21
Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29
Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01
Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 546 25
28ης Οκτωβρίου 85, Τ.Κ. 570 09
Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00
Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00
Δεσπεραί 6, Τ.Κ. 546 21
Λ. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49
Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46
Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19
Χρυσ. Σμύρνης 11, Τ.Κ. 574 00
Ι. Γωγούση 23, Τ.Κ. 564 30
Παπάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53

ΤΗΛ. 2310-566321 • FAX 2310-566323 • e-mail: SDK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-502790 • FAX 2310-502613 • e-mail: SKO@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-266802 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-688505 • FAX 2310-688400 • e-mail: SKE@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-466998 • FAX 2310-466934 • e-mail: SKU@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-567464 • FAX 2310-502596 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-789815 • FAX 2310-789810 • e-mail: SKZ@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23910-21300 • FAX 23910-21301 • e-mail: SKK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23940-20864 • FAX 23940-20378 • e-mail: SKL@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-254663 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-312527 • FAX 2310-317352 • e-mail: SKY@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-403807 • FAX 2310-412451 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23920-20600 • FAX 23920-22730 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-569380 • FAX 2310-569626 • e-mail: SKS@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-600230 • FAX 2310-587514 • e-mail: SKM@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-914847 • FAX 2310-953309 • e-mail: SKT@taxydromiki.gr

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΕΔΡΑ: Δασκαλογιάννη 15 - Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 144 52, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 28 07 100, FAX: 210 28 35 210
Υπο/μα: Καλοχώρα Θεσσαλονίκης, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 755765, FAX: 2310 789179
www.taxydromiki.gr

γενική
TAXYΔΡΟΜΙΚΗ

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.
Εδώ θα βρείτε την σπιτική τοικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σπειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην **Τσόπελα 2**,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.

και στο τηλέφωνο **2310 228 300**

ΠΑΥΛΟΣ Θ. ΚΑΓΙΟΣ

Δεν υπάρχει ελευθερία μακριά σου

Μυθιστόρημα

Ένας άντρας
και μια γυναίκα
κάνουν
τη θύελλα
του έρωτα
οδηγό ζωής.

www.kastaniotis.com
e-mail: info@kastaniotis.com ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ευχαριστούμε τον Όμιλο Υγείας EUROMEDICA για την ευγενική προσφορά του, να καλύψει τις ανάγκες υγείας, που μπορεί να προκύψουν στους προσκεκλημένους του Φεστιβάλ κατά τις ημέρες της διεξαγωγής του.

ΚΛΙΝΙΚΗ EUROMEDICA - ΚΥΑΝΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
Βιζύης 1, Τηλ. 2310 966.100

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ: EUROMEDICA ΔΑΝΙΗΛΙΔΗ
Τσιμισκή 19,
Τηλ.: 2310 257.231-5

EUROMEDICA ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
Ακταίου 3 (Ν. Ελβετία)
Τηλ.: 2310 320.516

EUROMEDICA ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ
Τσιμισκή 43,
Τηλ.: 2310 240.864

EUROMEDICA
ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

SIXT
rent a car

Κινηθείτε παντού...

(με τις πιο συμφέρουσες μακροχρόνιες και βραχυχρόνιες μισθώσεις.)

Όποτε και αν τη χρειαστείτε, όπου κι αν βρεθείτε, η Sixt είναι εκεί. Η μεγαλύτερη και πιο αξιόπιστη εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων στην Ευρώπη διαθέτει ένα οργανωμένο δίκτυο 80 σταθμών με 6.000 αυτοκίνητα τελευταίας τεχνολογίας και τις καλύτερες προσφορές, τόσο για μακροχρόνια όσο και για βραχυχρόνια ενοικίαση. Με τις πιο συμφέρουσες τιμές και το καλύτερο service, η Sixt αποτελεί τη μόνη σας επιλογή. «Κλείστε» το αυτοκίνητό σας με ένα απλό τηλεφώνημα ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.sixt.gr για ν' απολαύσετε κι εσείς τα μοναδικά προνόμια που σας προσφέρει η Sixt. Η εταιρεία που κινεί τον κόσμο.

Sixt rent a car, 210 57 70 006, www.sixt.gr
LION RENTAL S.A. A member of the LION HELLAS group of companies.

While the world is abuzz with talk of Hollywood's new Alexander, Thessaloniki is focusing on its own little golden guy tonight. The Golden Alexander award will be granted at this evening's 8.30pm ceremony. Even for those who don't take a lucrative prize home with them, this is just the beginning. As director Antonis Kokkinos reminded us a few nights ago, the real life of a film begins when it is shown to an audience for the first time.

Good neighbors

"It's like living in a block of flats but knowing more about people far away than your neighbors," said producer Dionysis Samiotis. He was part of a meet-your-neighbors discussion yesterday about coproduction and distribution in the Balkans. Over 30 people attended the panel. At the meeting, producer Anna Stratton of Triptych Media even filled in the crowd on coproduction possibilities in Canada. Nicolas Manuel, of French company Forecast Pictures, talked about their work assisting coproductions with their finances. Just a few of the participants included journalist/producer Pavlina Jeleva, producer Georgy Cholakov, film critic Bojidar Manov, as well as directors Srdjan Vuletic ("Summer of the Golden Valley"), Pjer Zalica ("Days and Hours") and Artan Minarolli. The Balkan Survey will wrap up its 10th edition today with Minarolli's "Moonless Night" (1pm, a girl meets a young man on a train), "Beneath Her Window" (6pm, a pregnant woman's in crisis) and FYROM film "Mirage" (8.30pm).

Women on the verge

"Viva Algeria" director Nadir Mokneche was at the Olympion on Friday evening to talk about his film. In it, 27-year-old Goucem is at a critical point; her married lover of three years is trying to cut off ties. With her strong-minded, mother reliving her old days as a dancer, the only person she can talk to is Fifi, the prostitute who lives downstairs. Mokneche told the audience that he was inspired by Theo Angelopoulos to set the film in winter, rather than the usual sunny setting of most Algerian films. The crowd cheered when Goucem's mother dances passionately to a Yiorgos Dalaras song. While the film gave us the feeling of showing what violence-torn Algiers is like today, the director clarified a few points. For instance he explained that what many of us thought was "traditional dress" only dates back to the 1980s. He also said that the characters cover themselves when socially required, noting: "You wouldn't walk outside this theatre in a bikini."

A dog's life

Another look at a country going through economic crisis was offered by "Bombon, el perro". A big white dog(o) with a "perfect bite" and sexual difficulties features large in this underdog tale. The canine's new 52-year-old owner has a chance of a lifetime when he is given the animal. The modest little mechanic never wants to get into anyone's way and finds both friends and deceivers after Bombon enters his life. The film has many a long drive down the roads of Patagonia.

Speechless

Lucky for us, there is word that Kim Ki-Duk's "3 Iron" (2.30pm) will be distributed in Greece. The silent, charismatic – and very apt hero in this film doesn't speak a word for the entire picture. It's all action and reaction, with very little dialogue and very much humor. There is an uplifting light, masterful touch to the film. It starts out as a portrait of a solitary hero who stays in houses when others are away, flipping through their family albums and washing their laundry. By the end, it has become a love story with darker dimensions. Natasha Atlas sets the unique tone. Does anyone else agree there is a touch of "Chungking Express" to it?

Final films

Just before the curtain drops, here are more not-to-miss films of the day. You have three chances today to glimpse Hirokazu Kore-eda's unique vision. The program includes "Maborosi" (3.30pm), "After Life" (7.30pm) and "Distance" (11pm). New Horizons also offers one last look at brother tale "Dead Man's Shoes" (5pm, UK), complicated Argentine love story "Buena Vida (Delivery)" (6pm) and boarding school ordeal "Innocence" (8.30pm). This is also your last chance to see some Kurosawa. Some people get it, some don't, but try to visit his world in "Jellyfish" (11pm). Reactions tend to be passionate and primarily

Alexander the Great

positive – when it comes to Victor Erice. Catch the last film of his retro – and the one that a lot of people are raving about, "The Quince-Tree Sun" at 3pm.

Seashells and sins

Talking to the press yesterday, Foteini Siskopoulou explained that the title of her film "Rakushka" means seashell. Her film, about a Greek man who falls in love (and destroys) a cello player from Tashkent, includes lots of non-Greeks in its cast. Siskopoulou added a critique of the festival; she thinks it could be more supportive of Greek films. Vassilis Mazomenos said some people call his film "Words and Sins" experimental, others say it's poetic. In his film, his intention was to show both African migrants going through the trials of Christ, while a yuppie commits the seven mortal sins. His film, he says, is concerned with faith (or the lack thereof) and the end of the Western world. Both directors asked everyone out there for a little more respect when it comes to the sacrifices that went into their works. Both films will be shown on Monday November 29, the day of the Greek State Awards, when all of the new Greek films will be screened throughout the day.

Great expectations

Though it was hard to keep a lid on the secret and the film was projected on video, Contantinos Yiannaris' new "Hostage" played to a full crowd on Friday. If you were not able to squeeze in, don't worry. The film has a long life ahead of it. Its premiere was the place to be (and be seen) on Friday. Meanwhile, today, you can catch the Drama Short Film Festival's award-winning films by Ioanna Karathanasi, Efthimi Pappas, Vagelis Maderakis and Theodoros Papadopoulos (5pm).

The reel Alexanders

Over the last couple of days, two important directors of past generations were honored. On Wednesday, there was an awards ceremony for Alexis Damianos – one of Greek post-war cinema's most important figures. Though Damianos was unable to attend the event, his wife was there, as were actors from his film "Evdokia", Yiorgos Koutouzis and Eleni Roda. Among those present were director Lakis Papastathis, who explained that only today did he finally understand the last scene in "Evdokia". Tonight, audiences will have a chance to see his "The Charioteer" (7pm). Damianos' talent as an actor is showcased in a short film by Pantelis Voulgaris "The Thief" and a feature by Papastathis entitled "When the Greeks" (10.30pm). On Friday, a very moved Costas Sfikas was honored with a Golden Alexander; followed by the screening of his "Metropolis". Today, you can catch the film at 11am, then Sfikas' Marx-inspired "Model" at 4pm.

Master classes

Hou, Sembene, Green, Akerman. They are today's masters of cinema, with new works for you. Hsiao-Hsien Hou's "Café Lumière" (1pm) is an unusual story of a Tokyo writer who reevaluates her life from all angles when she discovers she's pregnant. Ousmane Sembene's "Moolaade" (3.30pm) is the second in a trilogy of films by this African director. Set in West Africa, his new film tackles female circumcision, through one woman's story. Meanwhile David Gordon Green, who was in Thessaloniki a few years ago with his impressive debut, "George Washington", presents this third Southern story. Chantal Akerman's "Tomorrow We Move" (8.30pm) focuses on a mother and daughter searching for a space for the two of them.

PS: **Guests are advised to meet at 7.10-7.15 outside the Electra Palace hotel, to get into the opening ceremony smoothly** (otherwise it's a madhouse). The post-ceremony film "House of Flying Daggers" by Zhang Yimou is sure to thrill. It features the type of intrigue, love and battles that would make Oliver Stone jealous. There's also a party at the Olympion Colonial (10 Aristotle sq) at 11.30pm.

PPS: Has anyone else noticed that pizza delivery, dogs, pregnant women and ex-cons were themes in numerous films this year?

Greek term of the day: vrah-VEE-oh (award)

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 163 ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ: ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΑΡ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΘΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΣΙΚΟ-ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Αποκτήστε τη CINEKARTAF

και δείτε όλες τις ταινίες

του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου

ΔΩΡΕΑΝ!

Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε την ηλεκτρονική σελίδα της Cinekartaf στη διεύθυνση

<http://www.filmfestival.gr/cinekartaf>

Τώρα και ειδική έκδοση της Cinekartaf για τους φοιτητές του Τμήματος Κινηματογραφίας